

Arrest

nr. 208 522 van 31 augustus 2018
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. SAROLEA
Rue des Brasseurs 30
1400 NIVELLES

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, beiden handelend in eigen naam en in hun hoedanigheid van wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen X en X, die beiden verklaren van Iraakse nationaliteit te zijn, op 4 augustus 2017 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 4 juli 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 24 augustus 2017 met referentnummer X.

Gelet op de beschikking van 7 mei 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 juni 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat O. TODTS *loco* advocaat S. SAROLEA, en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekers, die verklaren van Iraakse nationaliteit te zijn, zijn het Rijk binnengekomen op 20 december 2014 en hebben op 22 december 2014 een verzoek tot internationale bescherming ingediend. Nadat Frankrijk werd aangeduid als verantwoordelijke lidstaat, dienden verzoekers een tweede asielaanvraag in in België op 16 oktober 2015. Deze aanvraag werd op 12 juli 2016 in overweging genomen.

1.2. Verzoekers werden door het CGVS op 27 april 2017 gehoord in het Arabisch.

1.3. Op 4 juli 2017 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) de beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus in hoofde van de verzoekende partijen. Dit zijn de bestreden beslissing, die luiden als volgt:

Ten aanzien van K. W. S. K.:

“A. Feitenrelaas

U verklaart de Iraakse nationaliteit te bezitten en een sjiit van Arabische origine te zijn. U bent afkomstig van Babil, Zuid-Irak, waar u van uw geboorte tot 1991 woonde. In 1991 verhuisde u naar Bagdad, waar u tot 7 december 2014 in de wijk Zayouna verbleef. Van 7 december 2014 tot uw vertrek uit Irak op 20 december 2014 verbleef u in het huis van een vriend in Al-Kadimiya. In 2008 behaalde u uw diploma in ‘Business’ aan de universiteit Dija en op 28 juni 2009 begon u als bediende te werken op het bureau van de burgemeester van Bagdad. Daar had u verschillende functies, waaronder verantwoordelijke van de post, zowel interne, externe als ‘top secret’ post. Uw laatste werkdag was op 7 december 2014. Op 21 juli 2010 huwde u met A. S., L. W. B. (CG 14/19459BZ en OV x), ook zij verblijft momenteel in België en heeft samen met u asiel aangevraagd. Jullie twee kinderen, Y. en R., verblijven momenteel eveneens in België. Uw broer A. (K., A. S. K., CG 11/17835 en OV x) verblijft ook in België, hem werd in 2012 de vluchtelingenstatus toegekend.

Eind november 2014 werd u in de garage van uw werk door A. A. C. , een collega van u, benaderd. Hij zei dat hij wist dat u verantwoordelijke was voor de geheime post van de burgemeester en dat zij, de medewerkers van sjeik Qais Al-Khazali (de hoofverantwoordelijke van Asaib Ahl al-Haqq), een kopie van deze brieven wilden hebben. U zei tegen hem dat de post geheim is, in gesloten enveloppen zit en u deze enkel verplaatst, waarop u aan hem bedenktijd vroeg. Blijkbaar ging deze geheime post over de veiligheidssituatie in Bagdad en ook over projecten die door het parlement goedgekeurd waren, u vermoedt dat zij die dossiers wilden hebben voor politieke doeleinden en om de macht te kunnen overnemen. Twee à drie dagen later kwam A. A. C. opnieuw naar u en zei hij dat uw naam nu bij de politieke afdeling van Asaib Ahl al-Haqq zat en u problemen zou krijgen indien u hen niet zou helpen. Uiteindelijk had u omwille hiervan aan de burgemeester gevraagd of u verlof kon krijgen, ofwel dat hij de taak van de geheime post aan iemand anders kon toevertrouwen. U durfde echter niet te zeggen dat u bedreigd was geweest omdat u schrik had dat ze een onderzoek zouden beginnen en ze u hierdoor zouden vermoorden. Na twee dagen verlof was u teruggekeerd naar uw werk en andermaal werd u aangesproken door A. A. C. . Ditmaal zei hij dat hij u verschillende keren gewaarschuwd had en uw zaak niet meer in zijn handen was. In totaal werd u zo drie à vier keer door A. A. C. aangesproken, u bent echter nooit op zijn eis en bedreigingen ingegaan. Toen u op 7 december 2014 's morgens met de auto naar uw werk ging, reed er een wagen zonder nummerplaat achter u en werd er met een wapen uit het raam van die wagen op u geschoten. De kogel raakte uw achterraut, u probeerde te draaien maar raakte de berm, waardoor uw wagen kantelde. Bij dit ongeval verloor u het bewustzijn en u kwam pas bij bewustzijn in de Al-Kindi kliniek. Vervolgens werd u overgebracht naar de Al-Junda Al-Asabiya kliniek. De kliniek had uw collega S. gecontacteerd, die op zijn beurt uw vrouw op de hoogte had gebracht. U keerde niet terug naar uw huis, maar verbleef na het incident tot 20 december 2014 in het huis van uw vriend M. in Al-Kadimiya. Na het incident opende de gemeente een onderzoek, dat tot op heden nog steeds lopende is. In oktober 2014 had u reeds een toeristenvisum aangevraagd op de Franse ambassade in Bagdad, op 11 november werd het visum afgeleverd. Op 20 december 2014 vertrok u uiteindelijk uit Irak en nam u het vliegtuig naar Turkije. Na een transitstop van twee uur in Turkije vloog u uiteindelijk met uw visum voor Frankrijk verder naar Brussel, België. Dezelfde dag, 20 december 2014, kwam u aan in België en op 22 december 2014 diende u een eerste asielaanvraag in.

In het kader van de Dublin-procedure werd een verzoek tot overname gericht aan de Franse instanties, die in april 2015 instemden met dit verzoek. U vertrok echter niet naar Frankrijk en bleef in België, waar u op 16 oktober 2015 een tweede asielaanvraag indiende. In november 2016 werd W., de persoon die de job van verantwoordelijke van de geheime post na u had overgenomen, vermoord.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u de volgende documenten voor: uw identiteitskaart, uw nationaliteitsbewijs, uw woonkaart, een kopie van uw rantsoenkaart, uw rijbewijs, uw kieskaart, uw badge van een sportclub, uw werkbadge van bij de burgemeester van Bagdad, uw badge van de Groene Zone, uw badge van de kamer van koophandel, uw badge van de luchthaven van Bagdad, een kopie van uw paspoort, een kopie van het paspoort van uw vrouw, een kopie van de paspoorten van uw kinderen, foto's van uw auto na het ongeval, het nationaliteitsbewijs van uw vrouw, de identiteitskaart van uw vrouw, de kieskaart van uw vrouw, de werkbadge van uw vrouw, de identiteitskaarten van uw

kinderen, uw diploma, foto's van op uw werk en met de burgemeester, foto's van uw familie, foto's van uw auto, een toelating voor het gebruik van uw dienstwagen, ingangsbadges van het gemeentehuis, uw huwelijksakte, een kopie van een medisch attest van na de aanslag, kopie van documenten en foto's van een werkbezoek in Duitsland, kopie van documenten en foto's van een werkbezoek in Frankrijk, een kopie van uw Frans visum van 2012, een kopie van documenten betreffende uw werkcontract, foto's van de ministerraad, dankbrieven, een kopie van uw werkbadges, foto's van de aanslag op het gemeentehuis, foto's van collega's, een kopie van documenten betreffende het onderzoek naar de aanslag, kopie van documenten betreffende het bekomen van uw badge van de Groene Zone en een cd-rom.

Op 12 juli 2016 nam het CGVS uw tweede asielaanvraag in overweging.

B. Motivering

Na een grondige analyse van uw asielaanvraag door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen onvoldoende elementen aanhaalt die wijzen op een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève.

Vooreerst dient er vastgesteld te worden dat uw echtgenote (A. S. L. W. B., CG 14/19459BZ en OV x) bijzonder weinig blijkt af te weten van de door u aangehaalde bedreigingen, wat op zich al een heel merkwaardige vaststelling is. Waar u duidelijk aangaf door Asaib Ahl al-Haqq te zijn bedreigd nadat u vanaf eind november 2014 door uw collega A. A.-C., die tot Asaib Ahl al-Haqq behoorde, benaderd was om de geheime post van uw werk aan hen te bezorgen (CGVS, p. 16-17), slaagt uw echtgenote er tijdens haar gehoor op het CGVS niet in om hetzelfde asielaanvraag naar voren te brengen. Vooreerst weet uw echtgenote niet vanaf wanneer de bedreigingen tegen u begonnen. Niettegenstaande uw echtgenote aangeeft dat er op 7 december 2014 een moordpoging op u was en u voor die datum reeds bedreigingen ontvangen had, weet zij niet wanneer de eerste bedreiging was en hoeveel tijd er tussen de eerste bedreiging en de moordpoging zat (zie gehoorverslag A. S. L. W. B., p. 10). Ten tweede weet uw echtgenote niet of uw problemen iets met uw werk te maken hebben (zie gehoorverslag A. S. L. W. B., p. 10). Evenmin slaagt zij erin te preciseren waarom u bedreigd werd en waarom men gepoogd heeft u te vermoorden (zie gehoorverslag A. S. L. W. B., p. 9). Hiernaast blijkt uw echtgenote ook niet op de hoogte te zijn van wie u bedreigd heeft. Hoewel zij wel vermeldt dat één van uw collega's een lid is van de militia Al-Asaib, weet zij noch om welke collega het gaat noch of u bedreigd bent geweest door deze collega (zie gehoorverslag A. S. L. W. B., p. 9). Voorts slaagt uw echtgenote er ook niet in te vermelden hoe de moordpoging op u van 7 december 2014 verlopen is (zie gehoorverslag A. S. L. W. B., p. 10-11). Tot slot beweert uw echtgenote niet op de hoogte te zijn van uw werkzaamheden in Irak. Hoewel zij wel weet dat u als bediende werkte op het bureau van de burgemeester van Bagdad, weet zij niet wat uw functie was of wat voor werk u er precies deed (zie gehoorverslag A. S. L. W. B., p. 9-10). Dat uw echtgenote niet op de hoogte is van uw werkzaamheden is in deze context totaal onbegrijpelijk, eens te meer daar de problemen waarom jullie uit Irak dienden weg te vluchten enkel en alleen voortkomen uit de specifieke functie die u gehad zou hebben op het bureau van de burgemeester van Bagdad. Geconfronteerd met haar onwetendheid beweert uw echtgenote enerzijds dat u het haar niet verteld hebt en anderzijds dat zij heel bang was en niets wou horen (zie gehoorverslag A. S. L. W. B., p. 10-11). Deze verklaring is echter zeer algemeen en kan allesbehalve overtuigen. Uw echtgenote is immers evenzeer gevlucht uit Irak om hier in België asiel aan te vragen. Van iemand die haar thuis, land, familie en vrienden achterlaat kan immers redelijkerwijs verwacht worden dat zij op de hoogte is van de redenen waarom zij haar land verlaten heeft en dat zij tracht hierover meer duidelijkheid te verkrijgen, indien niet voor jullie vertrek dan toch wel hierna, en dit onder andere door zich te informeren bij haar echtgenoot. Dat uw echtgenote desondanks niet weet wanneer de bedreigingen begonnen zijn, door wie u bedreigd werd of waarom u bedreigd werd, is onbegrijpelijk en ondermijnt op fundamentele wijze de geloofwaardigheid van jullie relaas en asielmotieven.

Hiernaast kan er ook nog een tegenstrijdigheid vastgesteld worden tussen de verklaringen die u en uw echtgenote tijdens het gehoor op het CGVS afgelegd hebben. Waar u beweert geen klacht ingediend te hebben (CGVS, p. 20), beweert uw echtgenote net wel dat u een klacht ingediend hebt (zie gehoorverslag A. S. L. W. B., p. 11). Het is bijzonder opmerkelijk dat jullie onderling dergelijke tegenstrijdige verklaringen afleggen. Er kan immers verwacht worden dat u en uw echtgenote onderling duidelijke en coherente verklaringen kunnen afleggen over jullie asielmotieven. Dat jullie daar niet in slagen ondermijnt de geloofwaardigheid van uw asielmotieven.

Voorts roept de door u geschetste gang van zaken heel wat vraagtekens op. Zo blijkt uit uw verklaringen dat u op de hoogte was van het bestaan van Asaib Ahl al-Haqq en dat deze militie actief was in uw wijk (CGVS, p. 6 en 16). In dat opzicht, en gelet op de huidige Iraakse context, kan dan ook verwacht worden dat u op de hoogte was van de macht en het gewelddadige karakter van militia's zoals Asaib Ahl al-Haqq (zie landeninformatie 'Absolute Impunity: Militia Rule in Iraq', waarvan een kopie werd toegevoegd aan de blauwe map in het administratief dossier). Hiernaast beweert u door een lid van Asaib Ahl al-Haqq, nl. A.A.-C., te zijn benaderd om kopieën van de geheime post aan hen door te geven. U zou door Asaib Ahl al-Haqq bedreigd en geïntimideerd zijn geweest omdat u weigerde hieraan mee te werken (CGVS, p. 16-17). Vooreerst is uw houding ten aanzien van A. C., die zelf aangaf tot de groep van sjeik Qais Al-Khazali (Asaib Ahl al-Haqq) te behoren (CGVS, p. 16-17), geenszins overtuigend. Dat u, ondanks de kwalijke reputatie van Asaib Ahl al-Haqq, in eerste instantie 'niet veel belang hechte' aan het verzoek van A.A.-C. en u, ondanks zijn meerdere aanmaningen en bedreigingen, steeds zou hebben geweigerd om op deze verzoeken in te gaan is niet aannemelijk (CGVS, p. 17). Indien u werkelijk werd bedreigd door een dermate machtige militie, die bovendien bekend staat om het plegen van allerlei misdrijven, kon worden verwacht dat u onmiddellijk op uw hoede zou zijn geweest, dat u bedachtzamer te werk zou zijn gegaan en dat u bijvoorbeeld zou hebben laten uitschijnen dat u op hun eisen zou ingaan, waardoor u enige tijd zou kunnen winnen. Uw reactie op de bedreiging en houding ten aanzien van de leden van Asaib Ahl al-Haqq is in casu weinig geloofwaardig.

Tevens is de houding van A. A.-C., een vooraanstaand lid van Asaib Ahl al-Haqq, bijzonder bevreemdend. Uit uw verklaringen blijkt immers geenszins dat hij voorzorgen genomen zou hebben om zichzelf in te dekken, maar integendeel zeer openlijk zijn bedoelingen aan u kenbaar maakte zonder zich op voorhand te vergewissen van uw loyaliteit en uw bereidwilligheid tot samenwerking. Voorts verklaarde u dat A. A.-C. u in totaal drie à vier keer benaderd heeft om met Asaib Ahl al-Haqq samen te werken (CGVS, p. 17-18). Zoals hierboven reeds besproken werd, is uw houding ten aanzien van A. A.-C. en Asaib Ahl al-Haqq al opvallend te noemen. Des te opmerkelijk is dat zij u na uw opeenvolgende weigeringen tot samenwerking telkens zomaar lieten gaan. Dit zou u immers de tijd gegeven hebben om uw werkgever en/of de Iraakse autoriteiten in te lichten zodat zij de nodige stappen zouden kunnen ondernemen om hun plannen te dwarsbomen, hetgeen niet de bedoeling kan geweest zijn van Asaib Ahl al-Haqq. Logischerwijze kan worden gesteld dat indien Asaib Ahl al-Haqq iets van u eist, u niet meteen de mogelijkheid zou krijgen om ondanks een weigering nog een tijdje met rust te worden gelaten. Indien zij u daadwerkelijk belangrijk genoeg achtten om iets voor hen te doen, is het onbegrijpelijk dat zij u niet meteen meer doortastend zouden optreden. Dat u tussen de weigeringen in nog eens rustig de tijd kreeg om over hun voorstel na te denken raakt kant noch wal. Kortom, het onwaarschijnlijke karakter van het door u geschetste asielrelaas doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Overigens verklaart u dat uw belagers (nl. Asaib Ahl al-Haqq) bij alle officiële instanties iemand hebben werken (CGVS, p. 20) en u ook als 'gezocht' gesignaleerd staat bij alle inrichtingen van het land, in de luchthaven en aan de grenspunten omdat er een onderzoek lopende is (CGVS, p. 21). Aan deze bewering kan echter geen geloof gehecht worden, zo kon u immers op 20 december 2014, bijna twee weken na uw laatste incident, zonder problemen én met uw eigen paspoort vanuit de luchthaven van Bagdad het vliegtuig naar Turkije nemen. Dat u nu, bijna drie jaar na de feiten, beweert dat u als 'gezocht' gesignaleerd zou staan op de luchthaven en de grenspunten is hoegenaamd niet geloofwaardig. Overigens, mocht uw stelling correct zijn, dringt de vraag zich op waarom A. u dan nodig had om vertrouwelijke informatie van de burgemeester te bekomen. Logischerwijze zou men dan kunnen aannemen dat zij ook wel 'hun mannetje' hadden binnen het stadsbestuur en niet u - een totale buitenstaander - niet nodig hadden om één en ander te bekomen.

Hiernaast dient de aandacht nog geschonken te worden aan de documenten die u voorlegt ter staving van uw asielaanvraag. Wat betreft de foto's die u voorlegt, waarop uw beschadigde auto na het incident te zien zou zijn, dient te worden opgemerkt dat deze foto's niet aantonen waar, wanneer, in welke omstandigheden of met welke intenties deze foto's gemaakt werden. Er kan noch vastgesteld worden dat de wagen in de foto's uw wagen betreft noch dat de schade aan de auto een gevolg is van het door u aangehaalde incident. Deze foto's hebben bijgevolg geen enkele bewijswaarde. Wat het medische attest en de documenten aangaande het onderzoek dient te worden opgemerkt dat het slechts kopieën, én geen originele stukken, betreft, waardoor de authenticiteit en herkomst hiervan niet kan worden nagegaan. Dergelijke documenten kunnen bovendien door om het even wie, waar en wanneer zijn opgemaakt en aldus dragen deze documenten geen bewijswaarde. Hierbij dient bovendien nog opgemerkt te worden dat er in Irak op grote schaal gefraudeerd wordt met documenten en nagenoeg alle documenten vervalst worden of via corruptie, zowel in Irak als daarbuiten, aangekocht

kunnen worden (zie Landeninformatie CGVS "COI Focus Irak: corruptie en documentenfraude"). De bewijswaarde hiervan is dus gering.

Bovenstaande bevindingen in acht genomen moet het CGVS concluderen dat er onvoldoende geloof gehecht kan worden aan de door u ingeroepen asielmotieven. Gezien er geen geloof gehecht kan worden aan uw verklaringen dient besloten te worden dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

De overige door u voorgelegde documenten kunnen deze appreciatie niet in positieve zin ombuigen. Deze documenten tonen enkel uw identiteit, herkomst, studies en werkzaamheden, elementen die momenteel niet in twijfel worden getrokken.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term "reëel risico" dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het E.V.R.M. (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het risico persoonlijk, voorzienbaar en actueel dient te zijn. Hoewel geen enkele zekerheid vereist is, volstaat een potentieel risico gebaseerd op speculaties, hypothesen, veronderstellingen of vermoedens dan ook niet. Verwachtingen betreffende toekomstige risico's kunnen evenmin in overweging genomen worden (EHRM, Soering vs. VK - Application no. 14.038/88, 7 juli 1989, para. 94; EHRM, Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk, 30 oktober 1991, para. 111; EHRM, Chahal vs. V, Application no. 22.414/93, 15 november 1996, para. 86; EHRM, Mamatkoulou en Askarov vs. Turkije, Applications nos. 46827/99 en 46951/99) 4 februari 2005, para. 69).

Ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet bestaat uit "de ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands of internationaal gewapend conflict". Het CGVS betwist niet dat er actueel in Irak sprake is van een binnenlands gewapend conflict. Het CGVS benadrukt echter dat het bestaan van een gewapend conflict een noodzakelijke voorwaarde is voor de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) Vw., doch op zich niet volstaat om een internationale beschermingsstatus toe te kennen. Er dient immers sprake te zijn van willekeurig of blind geweld. Willekeurig geweld in de omgangstaal is het antoniem van doelgericht geweld. Het impliceert dat iemand toevallig gedood of gewond kan geraken en dit omdat de strijdende partijen gevechtsmethodes gebruiken die de kans op burgerslachtoffers vergroten. Het begrip houdt in dat een persoon geraakt kan worden door het geweld ongeacht zijn/haar persoonlijke omstandigheden (HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, para 34; UNHCR, Safe at last? Law and Practice in Selected Member States with Respect to Asylum-Seekers Fleeing Indiscriminate Violence, juli 2011, p. 103).

De vaststelling dat het gewapend conflict gepaard gaat met blind geweld is echter evenmin voldoende om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Overeenkomstig de jurisprudentie van het Hof van Justitie kan het bestaan van een binnenlands gewapend conflict immers slechts leiden tot toekenning van de subsidiaire bescherming "voor zover de confrontaties tussen de reguliere strijdkrachten van een staat en een of meer gewapende groeperingen of tussen twee of meer gewapende groeperingen bij wijze van uitzondering worden geacht een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming (...) teweeg te brengen, omdat de mate van willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op die bedreiging zou lopen" (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, para. 30; zie ook HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, para. 35 tot 40 en 43). Het CGVS wijst er op dat ook het EHRM in zijn vaste rechtspraak omtrent artikel 3 EVRM oordeelt dat een dergelijke situatie zich slechts voordoet

in de meest extreme gevallen van veralgemeend geweld (zie EHRM, NA v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, para. 115 ook EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, para.226, en EHRM, J.H. v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 48839/09, 20 december 2011, para. 54).

Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie volgt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van blind geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten (zie ook EASO, The Implementation of Article 15(c) QD in EU Member States, juli 2015, pagina 1 t.e.m. 7). Het CGVS wijst er volledigheidshalve op dat ook het EHRM, bij het beoordelen of een situatie van veralgemeend geweld onder artikel 3 EVRM ressorteert, rekening houdt met meerdere factoren (zie bijvoorbeeld EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, para. 214 - 250; EHRM, K.A.B. V. Zweden, nr. 866/11, van 5 september 2013, para. 89 -97). Bovendien adviseert ook UNHCR dat er bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in een gebied rekening wordt gehouden met verschillende objectieve elementen teneinde de bedreiging van het leven of de fysieke integriteit van een burger te kunnen beoordelen (zie bijvoorbeeld de UNHCR “Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan” van 19 april 2016).

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak werd het “UNHCR Position on Returns to Iraq” van november 2016 in rekening genomen. Zowel uit dit advies, als de COI Focus “Irak: De veiligheidssituatie in Bagdad” van 6 februari 2017 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Centraal-Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, en dat de situatie, ingevolge het grondoffensief dat IS/ISIL/ISIS in Irak voerde, sinds juni 2014 verder geëscaleerd is. In de loop van 2015 kwam IS/ISIL/ISIS meer en meer onder druk te staan in verschillende regio's in Irak en slaagden de Iraqi Security Forces (ISF), de sjiiitische milities en de Koerdische peshmerga er in om IS uit een deel van de veroverde gebieden te verdrijven. In de loop van 2016 werd IS/ISIL/ISIS verder teruggedrongen en werden grote stukken van het gebied onder controle van IS/ISIL/ISIS terug ingenomen door regeringstroepen. Rechtstreekse militaire confrontaties tussen het Iraakse leger en de sjiiitische milities aan de ene, en IS/ISIL/ISIS aan de andere kant vinden hoofdzakelijk plaats in de Centraal-Iraakse provincies Ninewa, Anbar en Kirkuk. Nergens in voornoemd advies van het UNHCR wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. Integendeel, UNHCR adviseert om Irakezen afkomstig uit “ areas of Iraq that are affected by military action, remain fragile and insecure after having been retaken from ISIS, or remain under control of ISIS.” niet gedwongen terug te sturen en besluit dat deze waarschijnlijk in aanmerking komen voor de vluchtelingstatus of de status van subsidiair beschermde. Aldus bevestigt UNHCR's “Position on Returns to Iraq” dat het geweldsniveau en de impact van het geweld nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad te worden beoordeeld. Dit gebied omvat de hoofdstad Bagdad en het omliggende gebied, inclusief Al-Mahmudiya, Tarmia, Mada'in en Abu Ghraib.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld dat in de provincie Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen zijn toe te schrijven aan de Islamitische Staat. Hoewel de groepering zowel de Irakese veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van IS/ISIL/ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Hierbij viseert IS/ISIL/ISIS voornamelijk, maar niet uitsluitend, de sjiiitische burgerbevolking in Bagdad, dit door het plegen van aanslagen in sjiiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Bagdad niet belegerd wordt door IS/ISIL/ISIS, noch is er sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS/ISIL/ISIS en het Iraakse leger. Het offensief dat IS/ISIL/ISIS sinds juni 2014 in Irak voerde, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat de aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS/ISIL/ISIS in Bagdad veranderd zijn. Voordat IS zijn offensief in Centraal-Irak in juni 2014 had ingezet, vonden er goed gecoördineerde golven van aanslagen over het hele land

plaats, al dan niet gekoppeld met uitgebreide militaire operaties, ook in Bagdad. Anno 2015 vonden er daarentegen nauwelijks gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen van guerrillastrijders meer plaats. Eerder werd de geweldcampagne van IS in Bagdad getypeerd door frequente, vaak minder zware aanslagen. In de periode van april tot augustus 2016 nam het aantal zware aanslagen in Bagdad echter weer toe. IS zette weer sterker in op bomauto's. De gebeurtenissen in deze periode werden overschaduwd door een enkele, bijzonder dodelijke aanslag op een winkelstraat in de Karrada-wijk in het centrum van Bagdad. In diezelfde periode vielen nog drie aanslagen in de hoofdstad waarbij telkens meer dan tien dodelijke burgerslachtoffers te betreuren vielen. Naast aanvallen gericht op specifieke doelwitten, waaronder de Iraqi Security Forces (ISF), het leger, de politie, en Popular Mobilization Units (PMU), vinden er dagelijks kleinschaligere aanslagen plaats. Het blijven nog altijd deze kleinere aanvallen die de meeste burgerslachtoffers maken. Ondanks de herhaaldelijke golven van bomaanslagen door IS blijft het aantal slachtoffers in Bagdad sinds begin 2015 nagenoeg constant. De sjiietische milities blijken op hun beurt, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk te zijn voor de meer individuele en doelgerichte vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen hier het slachtoffer van te worden. Uit de beschikbare informatie blijkt derhalve dat een groot deel van het geweld dat er in de provincie Bagdad plaatsvindt, doelgericht van aard is.

Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat het geweld in de provincie Bagdad maandelijks honderden doden en gewonden opeist. Het CGVS benadrukt evenwel dat cijfergegevens over het aantal slachtoffers en het aantal geweldfeiten niet op zichzelf beoordeeld kunnen worden, maar moeten gezien worden in relatie met meerdere objectieve elementen. Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM volgt immers dat het geweld willekeurig van aard moet zijn, wat betekent dat het blind geweld een welbepaald niveau moet bereiken opdat er sprake kan zijn van ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw..

In dit opzicht wijst het CGVS er op dat de cijfers in voornoemde COI Focus met betrekking tot het aantal te betreuren burgerslachtoffers niet enkel betrekking hebben op slachtoffers van blind geweld, maar ook op slachtoffers van andere geweldfeiten zoals gerichte ontvoeringen en moorden. Bovendien hebben deze cijfers betrekking op het gehele grondgebied van de provincie Bagdad, dat een oppervlakte van 4555 km² heeft en iets meer dan 7 miljoen inwoners heeft. Het loutere feit dat er geweldfeiten plaatsvinden in de provincie Bagdad, dat hierbij maandelijks honderden burgerslachtoffers vallen, en dat hierbij soms sprake is van blind geweld is op zichzelf bijgevolg onvoldoende om te besluiten dat er in de provincie Bagdad sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van blind geweld zo hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad louter door zijn aanwezigheid daar een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige bedreiging. Teneinde te kunnen vaststellen of het geweld in Bagdad het vereiste niveau van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw. bereikt, moeten, overeenkomstig de hierboven aangehaalde jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM, bij het beoordelen van de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad niet alleen kwantitatieve, maar ook kwalitatieve factoren in rekening gebracht worden, waaronder (doch niet uitsluitend) de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel blind geweld; de geografische omvang van het conflict en de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door blind geweld; het aantal slachtoffers in verhouding tot het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied; de impact van dit geweld op het leven van de burgers; en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat het openbare leven in Bagdad, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, niet is stilgevallen. De zware aanslagen in de maanden april tot augustus 2016, hebben bovendien geen negatieve impact gehad op het dagelijks leven in Bagdad. De provincie Bagdad, met een oppervlakte van 4555 km², telt iets meer dan 7 miljoen inwoners, waarvan 87% in Bagdad stad woont. Bagdad is nog steeds een functionerende grootstad. Ondanks de aanwezige veiligheidsrisico's blijven de infrastructuur, het bedrijfsleven en de publieke sector verder functioneren. Bagdad is geen belegerde stad, de bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is er verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, enz. blijven er geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in Bagdad gestegen en hebben veel inwoners het moeilijk om financieel rond te komen. Het CGVS erkent dat er zich bepaalde problemen voordoen in de drinkwaterbevoorrading en de sanitaire inrichtingen en dat dit in overbevolkte

wijken gezondheidsproblemen met zich meebrengt, doch benadrukt dat dit gegeven geen afbreuk doet aan de conclusie dat de bevoorrading met levensnoodzakelijke goederen in Bagdad is verzekerd.

Verder blijkt uit de beschikbare informatie dat de scholen in Bagdad open zijn, dat het schoolbezoek er tamelijk hoog ligt en dat het schoolbezoek er stabiel blijft sedert 2006. Ook dit vormt een relevant gegeven bij de beoordeling van de vraag of de veiligheidssituatie in Bagdad beantwoordt aan de hoger aangehaalde criteria. Indien de situatie in Bagdad van zulke aard was dat een loutere aanwezigheid in, en dus ook verplaatsing binnen, Bagdad een reëel risico op ernstige schade met zich mee zou brengen in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, kan er immers vanuit gegaan worden dat scholen hun deuren zouden sluiten, minstens dat het schoolbezoek dramatisch zou zijn gedaald, hetgeen in casu echter niet het geval blijkt te zijn.

Uit dezelfde informatie blijkt eveneens dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, ook al staat deze zwaar onder druk, en is de toegang tot dit systeem (vooral voor IDP's) moeilijk. Desalniettemin vormt het gegeven dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, eveneens een nuttige overweging teneinde de impact van het geweld op het dagelijkse en openbare leven in Bagdad in te schatten.

Verplaatsingen in de stad worden weliswaar bemoeilijkt door de talrijke checkpoints, maar anderzijds werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod opgeheven, blijven de verkeerswegen open, en is de internationale luchthaven operationeel. Ook deze vaststellingen vormen een relevante overweging in het kader van de beoordeling van de ernst van de veiligheidssituatie en de impact van het geweld op het leven van de inwoners van Bagdad. Hieruit blijkt immers dat de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de veiligheidssituatie dermate verbeterd was dat deze een opheffing van het nachtelijk uitgaansverbod toeliet. Bovendien kan er redelijkerwijs van uitgegaan worden dat indien de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was dat zij de bewegingsvrijheid binnen de stad zouden hebben beperkt. De Iraakse autoriteiten hebben bovendien nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad, en diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven aanwezig in de hoofdstad.

Volledigheidshalve wijst het CGVS er op dat het EHRM in het arrest *J.K. and Others v. Sweden* van 23 augustus 2016 zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie in Irak nogmaals heeft bevestigd. Het EHRM stelde dat, niettegenstaande de veiligheidssituatie in Irak verslechterd is sinds juni 2014, er geen internationale rapporten zijn die het Hof doen concluderen dat de veiligheidssituatie in Irak zo ernstig is dat de terugkeer van een persoon een schending van artikel 3 EVRM inhoudt (*EHRM, J.K. and Others v. Sweden, Application no. 59166/12, van 23 augustus 2016, §110-111*).

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Als een uit Bagdad afkomstig Irakese asielzoeker omwille van zijn of haar specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die dan ook verleend. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

Ten aanzien van A. S. L. W. B.:

“A. Feitenrelaas

U verklaart de Iraakse nationaliteit te bezitten en een sjiitische van Arabische origine te zijn. U bent afkomstig van Babil, Zuid-Irak, waar u van uw geboorte tot uw huwelijk in 2010 verbleef. Na uw huwelijk ging u samen met uw echtgenoot wonen in Bagdad, waar u tot 7 december 2014 in de wijk Zayouna

verbleef. Van 7 december 2014 tot uw vertrek uit Irak op 20 december 2014 verbleef u in het huis van een vriend van uw echtgenoot in Al-Kadimiya. In 2012 behaalde u uw diploma in 'Business' aan de universiteit Dijla en van 2011 tot uw vertrek in 2014 werkte u als journaliste voor 'Al-Qabas', een kleine krant. In 2010 huwde u met uw echtgenoot W. (K., W. S. K., CG 14/19459Z en OV 7.999.204), ook hij verblijft momenteel in België en heeft samen met u asiel aangevraagd. Jullie twee kinderen, Y. en R., verblijven momenteel eveneens in België.

Op 7 december 2014 was uw echtgenoot naar zijn werk gegaan en werd u door zijn vriend S. opgebeld. Hij zei dat uw man een ongeval had gehad en overgebracht was naar de Al-Juma Al-Asabiya kliniek. U bent onmiddellijk naar daar gegaan. Uw echtgenoot had verschillende verwondingen en zei dat u zijn vriend M. moest bellen om hem te laten komen. Ook M. was naar de kliniek gekomen en nadien zijn jullie allemaal naar zijn huis gegaan. Daar vernam u van uw echtgenoot dat er een moordpoging op hem was geweest, waardoor hij met zijn wagen omgekanteld was en in het ziekenhuis belandde. Ook zei uw echtgenoot dat hij hiervóór reeds bedreigingen ontvangen had. Uit schrik dat ze uw echtgenoot zouden zoeken en hem of iemand van jullie familie zouden vermoorden, besloten jullie uiteindelijk Irak te verlaten. In oktober 2014 had u reeds een toeristenvisum aangevraagd op de Franse ambassade in Bagdad, op 11 november werd het visum afgeleverd. Op 20 december 2014 vertrok u uiteindelijk uit Irak en nam u het vliegtuig naar Turkije. Na een transitstop van twee uur in Turkije vloog u uiteindelijk met uw visum voor Frankrijk verder naar Brussel, België. Dezelfde dag, 20 december 2014, kwam u aan in België en op 22 december 2014 diende u een eerste asielaanvraag in.

In het kader van de Dublin-procedure werd een verzoek tot overname gericht aan de Franse instanties, die in april 2015 instemden met dit verzoek. U vertrok echter niet naar Frankrijk en bleef in België, waar u op 16 oktober 2015 een tweede asielaanvraag indiende.

Ter staving van uw asielaanvraag beroept u zich op dezelfde documenten als degenen die door uw echtgenoot voorgelegd werden.

Op 12 juli 2016 nam het CGVS uw tweede asielaanvraag in overweging.

B. Motivering

Uit uw verklaringen voor het Commissariaat-generaal blijkt dat u uw asielaanvraag integraal baseert op dezelfde vluchtmotieven die door uw echtgenoot (K., W. S. K.: CG 14/19459Z en OV 7.999.204) werden aangehaald. U haalt zelf geen bijkomende vluchtmotieven aan. In hoofde van uw man werd reeds een beslissing genomen, deze is aldus ook op u van toepassing en luidt als volgt:

"Na een grondige analyse van uw asielaanvraag door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen onvoldoende elementen aanhaalt die wijzen op een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève.

Vooreerst dient er vastgesteld te worden dat uw echtgenote (A. S. L. W. B. , CG 14/19459BZ en OV x) bijzonder weinig blijkt af te weten van de door u aangehaalde bedreigingen, wat op zich al een heel merkwaardige vaststelling is. Waar u duidelijk aangaf door Asaib Ahl al-Haqq te zijn bedreigd nadat u vanaf eind november 2014 door uw collega A. A. C., die tot Asaib Ahl al-Haqq behoorde, benaderd was om de geheime post van uw werk aan hen te bezorgen (CGVS, p. 16-17), slaagt uw echtgenote er tijdens haar gehoor op het CGVS niet in om hetzelfde asielaanvraag naar voren te brengen. Vooreerst weet uw echtgenote niet vanaf wanneer de bedreigingen tegen u begonnen. Niettegenstaande uw echtgenote aangeeft dat er op 7 december 2014 een moordpoging op u was en u voor die datum reeds bedreigingen ontvangen had, weet zij niet wanneer de eerste bedreiging was en hoeveel tijd er tussen de eerste bedreiging en de moordpoging zat (zie gehoorverslag A. S. L. W. B. , p. 10). Ten tweede weet uw echtgenote niet of uw problemen iets met uw werk te maken hebben (zie gehoorverslag A. S. L. W. B. , p. 10). Evenmin slaagt zij erin te preciseren waarom u bedreigd werd en waarom men gepoogd heeft u te vermoorden (zie gehoorverslag A. S. L. W. B. , p. 9). Hiernaast blijkt uw echtgenote ook niet op de hoogte te zijn van wie u bedreigd heeft. Hoewel zij wel vermeldt dat één van uw collega's een lid is van de militie Al-Asaib, weet zij noch om welke collega het gaat noch of u bedreigd bent geweest door deze collega (zie gehoorverslag A. S. L. W. B. , p. 9). Voorts slaagt uw echtgenote er ook niet in te vermelden hoe de moordpoging op u van 7 december 2014 verlopen is (zie gehoorverslag A. S. L. W. B. , p. 10-11). Tot slot beweert uw echtgenote niet op de hoogte te zijn van uw werkzaamheden in Irak. Hoewel zij wel weet dat u als bediende werkte op het bureau van de burgemeester van Bagdad, weet zij

niet wat uw functie was of wat voor werk u er precies deed (zie gehoorverslag A. S. L. W. B., p. 9-10). Dat uw echtgenote niet op de hoogte is van uw werkzaamheden is in deze context totaal onbegrijpelijk, eens te meer daar de problemen waarom jullie uit Irak dienden weg te vluchten enkel en alleen voortkomen uit de specifieke functie die u gehad zou hebben op het bureau van de burgemeester van Bagdad. Geconfronteerd met haar onwetendheid beweert uw echtgenote enerzijds dat u het haar niet verteld hebt en anderzijds dat zij heel bang was en niets wou horen (zie gehoorverslag A. S. L. W. B., p. 10-11). Deze verklaring is echter zeer algemeen en kan allesbehalve overtuigen. Uw echtgenote is immers evenzeer gevlucht uit Irak om hier in België asiel aan te vragen. Van iemand die haar thuis, land, familie en vrienden achterlaat kan immers redelijkerwijs verwacht worden dat zij op de hoogte is van de redenen waarom zij haar land verlaten heeft en dat zij tracht hierover meer duidelijkheid te verkrijgen, indien niet voor jullie vertrek dan toch wel hierna, en dit onder andere door zich te informeren bij haar echtgenoot. Dat uw echtgenote desondanks niet weet wanneer de bedreigingen begonnen zijn, door wie u bedreigd werd of waarom u bedreigd werd, is onbegrijpelijk en ondermijnt op fundamentele wijze de geloofwaardigheid van jullie relaas en asielmotieven.

Hiernaast kan er ook nog een tegenstrijdigheid vastgesteld worden tussen de verklaringen die u en uw echtgenote tijdens het gehoor op het CGVS afgelegd hebben. Waar u beweert geen klacht ingediend te hebben (CGVS, p. 20), beweert uw echtgenote net wel dat u een klacht ingediend hebt (zie gehoorverslag A. S. L. W. B., p. 11). Het is bijzonder opmerkelijk dat jullie onderling dergelijke tegenstrijdige verklaringen afleggen. Er kan immers verwacht worden dat u en uw echtgenote onderling duidelijke en coherente verklaringen kunnen afleggen over jullie asielmotieven. Dat jullie daar niet in slagen ondermijnt de geloofwaardigheid van uw asielmotieven.

Voorts roept de door u geschetste gang van zaken heel wat vraagtekens op. Zo blijkt uit uw verklaringen dat u op de hoogte was van het bestaan van Asaib Ahl al-Haqq en dat deze militie actief was in uw wijk (CGVS, p. 6 en 16). In dat opzicht, en gelet op de huidige Iraakse context, kan dan ook verwacht worden dat u op de hoogte was van de macht en het gewelddadige karakter van milities zoals Asaib Ahl al-Haqq (zie landeninformatie 'Absolute Impunity: Militia Rule in Iraq', waarvan een kopie werd toegevoegd aan de blauwe map in het administratief dossier). Hiernaast beweert u door een lid van Asaib Ahl al-Haqq, nl. A. A. C. , te zijn benaderd om kopieën van de geheime post aan hen door te geven. U zou door Asaib Ahl al-Haqq bedreigd en gevisieerd zijn geweest omdat u weigerde hieraan mee te werken (CGVS, p. 16-17). Vooreerst is uw houding ten aanzien van A. A.- C., die zelf aangaf tot de groep van sjeik Qais Al-Khazali (Asaib Ahl al-Haqq) te behoren (CGVS, p. 16-17), geenszins overtuigend. Dat u, ondanks de kwalijke reputatie van Asaib Ahl al-Haqq, in eerste instantie 'niet veel belang hechte' aan het verzoek van A. A. C. en u, ondanks zijn meerdere aanmaningen en bedreigingen, steeds zou hebben geweigerd om op deze verzoeken in te gaan is niet aannemelijk (CGVS, p. 17). Indien u werkelijk werd bedreigd door een dermate machtige militie, die bovendien bekend staat om het plegen van allerlei misdrijven, kon worden verwacht dat u onmiddellijk op uw hoede zou zijn geweest, dat u bedachtzamer te werk zou zijn gegaan en dat u bijvoorbeeld zou hebben laten uitschijnen dat u op hun eisen zou ingaan, waardoor u enige tijd zou kunnen winnen. Uw reactie op de bedreiging en houding ten aanzien van de leden van Asaib Ahl al-Haqq is in casu weinig geloofwaardig.

Tevens is de houding van A. A. C. , een vooraanstaand lid van Asaib Ahl al-Haqq, bijzonder bevreemdend. Uit uw verklaringen blijkt immers geenszins dat hij voorzorgen genomen zou hebben om zichzelf in te dekken, maar integendeel zeer openlijk zijn bedoelingen aan u kenbaar maakte zonder zich op voorhand te vergewissen van uw loyaliteit en uw bereidwilligheid tot samenwerking. Voorts verklaarde u dat A. A. C. u in totaal drie à vier keer benaderd heeft om met Asaib Ahl al-Haqq samen te werken (CGVS, p. 17-18). Zoals hierboven reeds besproken werd, is uw houding ten aanzien van A. A. C. en Asaib Ahl al-Haqq al opvallend te noemen. Des te opmerkelijk is dat zij u na uw opeenvolgende weigeringen tot samenwerking telkens zomaar lieten gaan. Dit zou u immers de tijd gegeven hebben om uw werkgever en/of de Iraakse autoriteiten in te lichten zodat zij de nodige stappen zouden kunnen ondernemen om hun plannen te dwarsbomen, hetgeen niet de bedoeling kan geweest zijn van Asaib Ahl al-Haqq. Logischerwijze kan worden gesteld dat indien Asaib Ahl al-Haqq iets van u eist, u niet meteen de mogelijkheid zou krijgen om ondanks een weigering nog een tijdje met rust te worden gelaten. Indien zij u daadwerkelijk belangrijk genoeg achtten om iets voor hen te doen, is het onbegrijpelijk dat zij u niet meteen meer doortastend zouden optreden. Dat u tussen de weigeringen in nog eens rustig de tijd kreeg om over hun voorstel na te denken raakt kant noch wal. Kortom, het onwaarschijnlijke karakter van het door u geschetste asielaanvraag doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Overigens verklaart u dat uw belagers (nl. Asaib Ahl al-Haqq) bij alle officiële instanties iemand hebben werken (CGVS, p. 20) en u ook als 'gezocht' gesignaleerd staat bij alle inrichtingen van het land, in de luchthaven en aan de grenspunten omdat er een onderzoek lopende is (CGVS, p. 21). Aan deze bewering kan echter geen geloof gehecht worden, zo kon u immers op 20 december 2014, bijna twee weken na uw laatste incident, zonder problemen én met uw eigen paspoort vanuit de luchthaven van Bagdad het vliegtuig naar Turkije nemen. Dat u nu, bijna drie jaar na de feiten, beweert dat u als 'gezocht' gesignaleerd zou staan op de luchthaven en de grenspunten is hoegenaamd niet geloofwaardig. Overigens, mocht uw stelling correct zijn, dringt de vraag zich op waarom A. u dan nodig had om vertrouwelijke informatie van de burgemeester te bekomen. Logischerwijze zou men dan kunnen aannemen dat zij ook wel 'hun mannetje' hadden binnen het stadsbestuur en niet u - een totale buitenstaander - niet nodig hadden om één en ander te bekomen.

Hiernaast dient de aandacht nog geschonken te worden aan de documenten die u voorlegt ter staving van uw asielaanvraag. Wat betreft de foto's die u voorlegt, waarop uw beschadigde auto na het incident te zien zou zijn, dient te worden opgemerkt dat deze foto's niet aantonen waar, wanneer, in welke omstandigheden of met welke intenties deze foto's gemaakt werden. Er kan noch vastgesteld worden dat de wagen in de foto's uw wagen betreft noch dat de schade aan de auto een gevolg is van het door u aangehaalde incident. Deze foto's hebben bijgevolg geen enkele bewijswaarde. Wat het medische attest en de documenten aangaande het onderzoek dient te worden opgemerkt dat het slechts kopieën, én geen originele stukken, betreft, waardoor de authenticiteit en herkomst hiervan niet kan worden nagegaan. Dergelijke documenten kunnen bovendien door om het even wie, waar en wanneer zijn opgemaakt en aldus dragen deze documenten geen bewijswaarde. Hierbij dient bovendien nog opgemerkt te worden dat er in Irak op grote schaal gefraudeerd wordt met documenten en nagenoeg alle documenten vervalst worden of via corruptie, zowel in Irak als daarbuiten, aangekocht kunnen worden (zie Landeninformatie CGVS "COI Focus Irak: corruptie en documentenfraude"). De bewijswaarde hiervan is dus gering.

Bovenstaande bevindingen in acht genomen moet het CGVS concluderen dat er onvoldoende geloof gehecht kan worden aan de door u ingeroepen asielmotieven. Gezien er geen geloof gehecht kan worden aan uw verklaringen dient besloten te worden dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

De overige door u voorgelegde documenten kunnen deze appreciatie niet in positieve zin ombuigen. Deze documenten tonen enkel uw identiteit, herkomst, studies en werkzaamheden, elementen die momenteel niet in twijfel worden getrokken."

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term "reëel risico" dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het E.V.R.M. (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het risico persoonlijk, voorzienbaar en actueel dient te zijn. Hoewel geen enkele zekerheid vereist is, volstaat een potentieel risico gebaseerd op speculaties, hypothesen, veronderstellingen of vermoedens dan ook niet. Verwachtingen betreffende toekomstige risico's kunnen evenmin in overweging genomen worden (EHRM, Soering vs. VK - Application no. 14.038/88, 7 juli 1989, para. 94; EHRM, Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk, 30 oktober 1991, para. 111; EHRM, Chahal vs. V, Application no. 22.414/93, 15 november 1996, para. 86; EHRM, Mamatkoulou en Askarov vs. Turkije, Applications nos. 46827/99 en 46951/99) 4 februari 2005, para. 69).

Ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet bestaat uit "de ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands of internationaal gewapend conflict". Het CGVS betwist niet dat er actueel in Irak sprake is van een binnenlands gewapend conflict. Het CGVS benadrukt echter dat het bestaan van een gewapend conflict een noodzakelijke voorwaarde is voor de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) Vw.,

doch op zich niet volstaat om een internationale beschermingsstatus toe te kennen. Er dient immers sprake te zijn van willekeurig of blind geweld. Willekeurig geweld in de omgangstaal is het antoniem van doelgericht geweld. Het impliceert dat iemand toevallig gedood of gewond kan geraken en dit omdat de strijdende partijen gevechtsmethodes gebruiken die de kans op burgerslachtoffers vergroten. Het begrip houdt in dat een persoon geraakt kan worden door het geweld ongeacht zijn/haar persoonlijke omstandigheden (HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, para 34; UNHCR, *Safe at last? Law and Practice in Selected Member States with Respect to Asylum-Seekers Fleeing Indiscriminate Violence*, juli 2011, p. 103).

De vaststelling dat het gewapend conflict gepaard gaat met blind geweld is echter evenmin voldoende om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Overeenkomstig de jurisprudentie van het Hof van Justitie kan het bestaan van een binnenlands gewapend conflict immers slechts leiden tot toekenning van de subsidiaire bescherming “voor zover de confrontaties tussen de reguliere strijdkrachten van een staat en een of meer gewapende groeperingen of tussen twee of meer gewapende groeperingen bij wijze van uitzondering worden geacht een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming (...) teweeg te brengen, omdat de mate van willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op die bedreiging zou lopen” (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, para. 30; zie ook HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, para. 35 tot 40 en 43). Het CGVS wijst er op dat ook het EHRM in zijn vaste rechtspraak omtrent artikel 3 EVRM oordeelt dat een dergelijke situatie zich slechts voordoet in de meest extreme gevallen van veralgemeend geweld (zie EHRM, *NA v. het Verenigd Koninkrijk*, nr. 25904/07, 17 juli 2008, para. 115 ook EHRM, *Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, para.226, en EHRM, *J.H. v. het Verenigd Koninkrijk*, nr. 48839/09, 20 december 2011, para. 54).

Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie volgt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van blind geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten (zie ook EASO, *The Implementation of Article 15(c) QD in EU Member States*, juli 2015, pagina 1 t.e.m. 7). Het CGVS wijst er volledigheidshalve op dat ook het EHRM, bij het beoordelen of een situatie van veralgemeend geweld onder artikel 3 EVRM ressorteert, rekening houdt met meerdere factoren (zie bijvoorbeeld EHRM, *Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, para. 214 - 250; EHRM, *K.A.B. V. Zweden*, nr. 866/11, van 5 september 2013, para. 89 -97). Bovendien adviseert ook UNHCR dat er bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in een gebied rekening wordt gehouden met verschillende objectieve elementen teneinde de bedreiging van het leven of de fysieke integriteit van een burger te kunnen beoordelen (zie bijvoorbeeld de UNHCR “*Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan*” van 19 april 2016).

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak werd het “UNHCR Position on Returns to Iraq” van november 2016 in rekening genomen. Zowel uit dit advies, als de COI Focus “*Irak: De veiligheidssituatie in Bagdad*” van 6 februari 2017 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Centraal-Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, en dat de situatie, ingevolge het grondoffensief dat IS/ISIL/ISIS in Irak voerde, sinds juni 2014 verder geëscaleerd is. In de loop van 2015 kwam IS/ISIL/ISIS meer en meer onder druk te staan in verschillende regio's in Irak en slaagden de Iraqi Security Forces (ISF), de sjjiitische milities en de Koerdische peshmerga er in om IS uit een deel van de veroverde gebieden te verdrijven. In de loop van 2016 werd IS/ISIL/ISIS verder teruggedrongen en werden grote stukken van het gebied onder controle van IS/ISIL/ISIS terug ingenomen door regeringstroepen. Rechtstreekse militaire confrontaties tussen het Iraakse leger en de sjjiitische milities aan de ene, en IS/ISIL/ISIS aan de andere kant vinden hoofdzakelijk plaats in de Centraal-Iraakse provincies Ninewa, Anbar en Kirkuk. Nergens in voornoemd advies van het UNHCR wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. Integendeel, UNHCR adviseert om Irakezen afkomstig uit “*areas of Iraq that are affected by military action, remain fragile and insecure after having been retaken from ISIS, or remain under control of ISIS.*”

niet gedwongen terug te sturen en besluit dat deze waarschijnlijk in aanmerking komen voor de vluchtelingstatus of de status van subsidiair beschermde. Aldus bevestigt UNHCR's "Position on Returns to Iraq" dat het geweldsniveau en de impact van het geweld nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad te worden beoordeeld. Dit gebied omvat de hoofdstad Bagdad en het omliggende gebied, inclusief Al-Mahmudiya, Tarmia, Mada'in en Abu Ghraib.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld dat in de provincie Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen zijn toe te schrijven aan de Islamitische Staat. Hoewel de groepering zowel de Irakese veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van IS/ISIL/ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Hierbij viseert IS/ISIL/ISIS voornamelijk, maar niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad, dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Bagdad niet belegerd wordt door IS/ISIL/ISIS, noch is er sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS/ISIL/ISIS en het Iraakse leger. Het offensief dat IS/ISIL/ISIS sinds juni 2014 in Irak voerde, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat de aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS/ISIL/ISIS in Bagdad veranderd zijn. Voordat IS zijn offensief in Centraal-Irak in juni 2014 had ingezet, vonden er goed gecoördineerde golven van aanslagen over het hele land plaats, al dan niet gekoppeld met uitgebreide militaire operaties, ook in Bagdad. Anno 2015 vonden er daarentegen nauwelijks gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen van guerrillastrijders meer plaats. Eerder werd de geweldcampagne van IS in Bagdad getypeerd door frequente, vaak minder zware aanslagen. In de periode van april tot augustus 2016 nam het aantal zware aanslagen in Bagdad echter weer toe. IS zette weer sterker in op bomauto's. De gebeurtenissen in deze periode werden overschaduwd door een enkele, bijzonder dodelijke aanslag op een winkelstraat in de Karrada-wijk in het centrum van Bagdad. In diezelfde periode vielen nog drie aanslagen in de hoofdstad waarbij telkens meer dan tien dodelijke burgerslachtoffers te betreuren vielen. Naast aanvallen gericht op specifieke doelwitten, waaronder de Iraqi Security Forces (ISF), het leger, de politie, en Popular Mobilization Units (PMU), vinden er dagelijks kleinschaligere aanslagen plaats. Het blijven nog altijd deze kleinere aanvallen die de meeste burgerslachtoffers maken. Ondanks de herhaaldelijke golven van bomaanslagen door IS blijft het aantal slachtoffers in Bagdad sinds begin 2015 nagenoeg constant. De sjiitische milities blijken op hun beurt, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk te zijn voor de meer individuele en doelgerichte vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen hier het slachtoffer van te worden. Uit de beschikbare informatie blijkt derhalve dat een groot deel van het geweld dat er in de provincie Bagdad plaatsvindt, doelgericht van aard is.

Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat het geweld in de provincie Bagdad maandelijks honderden doden en gewonden oplevert. Het CGVS benadrukt evenwel dat cijfergegevens over het aantal slachtoffers en het aantal geweldfeiten niet op zichzelf beoordeeld kunnen worden, maar moeten gezien worden in relatie met meerdere objectieve elementen. Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM volgt immers dat het geweld willekeurig van aard moet zijn, wat betekent dat het blind geweld een welbepaald niveau moet bereiken opdat er sprake kan zijn van ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw..

In dit opzicht wijst het CGVS er op dat de cijfers in voornoemde COI Focus met betrekking tot het aantal te betreuren burgerslachtoffers niet enkel betrekking hebben op slachtoffers van blind geweld, maar ook op slachtoffers van andere geweldfeiten zoals gerichte ontvoeringen en moorden. Bovendien hebben deze cijfers betrekking op het gehele grondgebied van de provincie Bagdad, dat een oppervlakte van 4555 km² heeft en iets meer dan 7 miljoen inwoners heeft. Het loutere feit dat er geweldfeiten plaatsvinden in de provincie Bagdad, dat hierbij maandelijks honderden burgerslachtoffers vallen, en dat hierbij soms sprake is van blind geweld is op zichzelf bijgevolg onvoldoende om te besluiten dat er in de provincie Bagdad sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van blind geweld zo hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad louter door zijn aanwezigheid daar een reëel risico loopt op de in dit artikel

bedoelde ernstige bedreiging. Teneinde te kunnen vaststellen of het geweld in Bagdad het vereiste niveau van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw. bereikt, moeten, overeenkomstig de hierboven aangehaalde jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM, bij het beoordelen van de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad niet alleen kwantitatieve, maar ook kwalitatieve factoren in rekening gebracht worden, waaronder (doch niet uitsluitend) de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel blind geweld; de geografische omvang van het conflict en de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door blind geweld; het aantal slachtoffers in verhouding tot het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied; de impact van dit geweld op het leven van de burgers; en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat het openbare leven in Bagdad, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, niet is stilgevallen. De zware aanslagen in de maanden april tot augustus 2016, hebben bovendien geen negatieve impact gehad op het dagelijks leven in Bagdad. De provincie Bagdad, met een oppervlakte van 4555 km², telt iets meer dan 7 miljoen inwoners, waarvan 87% in Bagdad stad woont. Bagdad is nog steeds een functionerende grootstad. Ondanks de aanwezige veiligheidsrisico's blijven de infrastructuur, het bedrijfsleven en de publieke sector verder functioneren. Bagdad is geen belegerde stad, de bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is er verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, enz. blijven er geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in Bagdad gestegen en hebben veel inwoners het moeilijk om financieel rond te komen. Het CGVS erkent dat er zich bepaalde problemen voordoen in de drinkwaterbevoorrading en de sanitaire inrichtingen en dat dit in overbevolkte wijken gezondheidsproblemen met zich meebrengt, doch benadrukt dat dit gegeven geen afbreuk doet aan de conclusie dat de bevoorrading met levensnoodzakelijke goederen in Bagdad is verzekerd.

Verder blijkt uit de beschikbare informatie dat de scholen in Bagdad open zijn, dat het schoolbezoek er tamelijk hoog ligt en dat het schoolbezoek er stabiel blijft sedert 2006. Ook dit vormt een relevant gegeven bij de beoordeling van de vraag of de veiligheidssituatie in Bagdad beantwoordt aan de hoger aangehaalde criteria. Indien de situatie in Bagdad van zulke aard was dat een loutere aanwezigheid in, en dus ook verplaatsing binnen, Bagdad een reëel risico op ernstige schade met zich mee zou brengen in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, kan er immers vanuit gegaan worden dat scholen hun deuren zouden sluiten, minstens dat het schoolbezoek dramatisch zou zijn gedaald, hetgeen in casu echter niet het geval blijkt te zijn.

Uit dezelfde informatie blijkt eveneens dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, ook al staat deze zwaar onder druk, en is de toegang tot dit systeem (vooral voor IDP's) moeilijk. Desalniettemin vormt het gegeven dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, eveneens een nuttige overweging teneinde de impact van het geweld op het dagelijkse en openbare leven in Bagdad in te schatten.

Verplaatsingen in de stad worden weliswaar bemoeilijkt door de talrijke checkpoints, maar anderzijds werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod opgeheven, blijven de verkeerswegen open, en is de internationale luchthaven operationeel. Ook deze vaststellingen vormen een relevante overweging in het kader van de beoordeling van de ernst van de veiligheidssituatie en de impact van het geweld op het leven van de inwoners van Bagdad. Hieruit blijkt immers dat de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de veiligheidssituatie dermate verbeterd was dat deze een opheffing van het nachtelijk uitgaansverbod toeliet. Bovendien kan er redelijkerwijs van uitgegaan worden dat indien de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was dat zij de bewegingsvrijheid binnen de stad zouden hebben beperkt. De Iraakse autoriteiten hebben bovendien nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad, en diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven aanwezig in de hoofdstad.

Volledigheidshalve wijst het CGVS er op dat het EHRM in het arrest *J.K. and Others v. Sweden* van 23 augustus 2016 zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie in Irak nogmaals heeft bevestigd. Het EHRM stelde dat, niettegenstaande de veiligheidssituatie in Irak verslechterd is sinds juni 2014, er geen internationale rapporten zijn die het Hof doen concluderen dat de veiligheidssituatie in Irak zo ernstig is dat de terugkeer van een persoon een schending van artikel 3 EVRM inhoudt (*EHRM, J.K. and Others v. Sweden, Application no. 59166/12, van 23 augustus 2016, §110-111*).

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Als een uit Bagdad afkomstig Irakese asielzoeker omwille van zijn of haar specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die dan ook verleend. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

Verzoekers voeren een enig middel aan dat luidt als volgt:

“Het enige middel wordt genomen uit de schending van:

- Artikel 1, A, §2, van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen;
- Artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens;
- Artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4, 48/5, 48/6 en 62 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen (hierna <Vreemdelingenwet>);
- Artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van de bestuurshandelingen;

Het administratief rechtsbeginsel van de zorgvuldige voorbereiding van bestuurshandelingen;

Het administratief rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur volgens hetwelk, onder anderen, men recht op een eerlijke administratieve procedure heeft en de administratie serieus en zorgvuldig werkt;

- De manifeste beoordelingsfout.

A. AANGEHAALDE NORMEN ^ Artikel 3 van het EVRM stelt dat:

'Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.'

Deze absolute wetbepaling verplicht de overheid tot het voeren van een zorgvuldig onderzoek betreffende de situatie van de vreemdeling ingeval van terugkeer naar zijn land van herkomst (EHRM, Y t. Rusland, 4 december 2008 ; Saadi t. Italië, 28 februari 2008 ; Vilvarajah t. Verenigd Koninkrijk, 30 oktober 1991 ; Cruz Varas t. Zweden, 20 maart 1991).

Dit stemt inhoudelijk overeen met littera b) van artikel 48/4, §2, van de Vreemdelingenwet (RvV nr 128 564, nr 128 540, nr 128 565 van 2 september 2014).

^ Artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet verwijst naar artikel 1, A, §2, van het Verdrag van Genève, dat de 'vluchteling' als volgt definieert:

'Die, [...] uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil invoeren.'

^ Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet stelt dat de subsidiaire beschermingsstatus toegekend moet worden:

'aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.'

Artikel 48/4 par. 2 bepaalt de ernstige schade als bestaande uit:

£a) doodstraf of executie, b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of, c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.'

^ Artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

'De asielzoeker dient alle elementen ter staving van zijn asielaanvraag zo spoedig mogelijk aan te brengen.

Wanneer de asielzoeker een aantal van zijn verklaringen niet staft met stukken of bewijzen, wordt hij als geloofwaardig geacht en wordt hem het voordeel van de twijfel gegund indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan :

a) de asielzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn aanvraag te staven;

b) alle relevante elementen waarover de asielzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;

c) de verklaringen van de asielzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn aanvraag;

d) de asielzoeker heeft zijn aanvraag tot internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;

e) er is vast komen te staan dat de asielzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd.'

Dit implementeert bijgevolg artikel 4, §5, van de kwalificatierichtlijn. Dit laatste artikel werd door het HvJ in het M. arrest (zaak C-277/11) als volgt geïnterpreteerd :

'Concreet houdt deze op de lidstaat rustende samenwerkingsplicht dus in dat, indien de door de verzoeker om internationale bescherming aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, de betrokken lidstaat in deze fase van de procédure actief met de verzoeker moet samenwerken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Bovendien heeft een lidstaat mogelijkerwijze gemakkelijker toegang tot bepaalde soorten documenten dan de verzoeker.' (§66)

^ Artikel 62 van de Vreemdelingenwet, en artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van de bestuurshandelingen, verplichten de Commissariaat-generaal de beslissing passend te motiveren rekening houdend met het relaas van de asielzoeker, met de omstandigheden in zijn land van herkomst en met alle stukken die zich in het dossier bevinden.

^ De administratieve rechtsbeginselen van goed bestuur en zorgvuldigheid verplichten de overheden om zich zorgvuldig te informeren om een beslissing te nemen (RvV nr. 115 993 van 19 december 2013).

De Raad van State heeft de zorgvuldigheidsplicht als volgt omschreven : « veiller avant d'arrêter une décision, à recueillir toutes les données utiles de l'espèce et de les examiner soigneusement, afin de prendre une décision en pleine et entière connaissance de cause » (RvS, 23 februari, 1966, n°58.328) ; « [procéder] à un examen complet et particulier des données de l'espèce, avant de prendre une décision » (RvS, 31 mei 1979, n°19.671) ; « le devoir de minutie ressortit aux principes généraux de bonne administration et oblige l'autorité à procéder à une recherche minutieuse des faits, à récolter les renseignements nécessaires à la prise de décision et à prendre en considération tous les éléments du dossier, afin qu'elle puisse prendre sa décision en pleine connaissance de cause et après avoir raisonnablement apprécié tous les éléments utiles à la résolution du cas d'espèce » (RvS nr 220.622 van 17 september 2012).

B. ONTWIKKELING VAN HET MIDDEL

Verwerende partij weigert verzoekende partij als vluchtelingen te erkennen omdat tegenstrijdigheden en hiaten in hun asielaanvraag hun geloofwaardigheid zouden ondermijnen.

Dit is echter het gevolg van een beoordelingsfout en een gebrek aan zorgvuldigheid.

Verzoekers zijn vluchtelingen en hebben duidelijk nood aan bescherming in België. Dit blijkt zowel uit de aangehaalde tegenstrijdigheden, die hetzij onbestaand hetzij futiel zijn, als uit de specifieke profiel van verzoeker, wiens verantwoordelijkheid voor de geheime post van de voormalige burgemeester van Bagdad niet in vraag wordt gesteld.

a) Wat betreft de onwetendheid van verzoekster

De verantwoordelijkheid van verzoeker voor de geheime post van de burgemeester

Verwerende partij heeft de verantwoordelijkheid van verzoeker voor de geheime post van de burgemeester in Bagdad niet in vraag gesteld.

Dit is terecht. Verzoeker heeft verschillende bewezen van zijn vorige functie neergelegd, zoals een werkbadge en werkdocumenten.

Verzoeker heeft ook concrete, consistente en gedetailleerde verklaringen afgelegd omtrent het hedendaagse functioneren van zijn werk, de evolutie van zijn loopbaan, hoe hij daar geraakt is, en zijn verschillende functies. Hij legt onder andere de 'top secret' post uit: "de 'top secret' post gaat over de

veiligheidssituatie en over bepaalde contracten. Sommige post waarvan de burgemeester de envelop %elf toe doet en wat ik zelf niet kan lezen, dat is bestemd voor het Parlement"(Gehoorverslag verzoeker, bd 9).

De geheime karakter van zijn post is een serieuze aanwijzing dat verzoeker veel voor zichzelf moest houden. Hij besloot de facto om alles wat in verband daarmee was geheim te houden en koos niks te zeggen tegen verzoekster, van daar dat verzoekster niet weet wanneer de bedreigingen begonnen zijn, door wie verzoeker bedreigd werd of waarom hij bedreigd werd.

Anders dan de juiste conclusie uit dit profiel van verzoeker te trekken, heeft verwerende partij de discretie van verzoeker en onwetendheid van verzoekster in vraag gesteld omwille van het feit dat het "heel merkwaardig (Motivering, bd 2) is dat verzoekster niet veel van de job van verzoeker weet.

Dit is echter een gebrek aan zorgvuldigheid, voor hieronder vermelde redenen.

De culturele- en veiligheidscontexten moeten in acht genomen worden

Verwerende partij beweert dat het "onbegrijpelijk^ is dat verzoekster "niet weet wanneer de bedreigingen begonnen ^n, door wie [haar echtgenoot] bedreigd werd of waarom [hij] bedreigd werd' en dat dit "ondermijnt op fundamentele wijze de geloofwaardigheid van [hun] relaas en asielmotieven" (Motivering, bd 2).

Doch moest verwerende partij de culturele- en veiligheidscontexten in Bagdad in acht nemen om de persoonlijke situatie van verzoekers te begrijpen.

Wanneer verwerende partij een paar vragen is begonnen te stellen aan verzoekster in verband met het werk van verzoeker, heeft nochtans verzoekster een eerst antwoord gegeven die precies naar het Arabische cultuur verwijst :

U bent naar België gekomen en u heeft een asielaanvraag ingediend, heeft u het hem dan niet gevraagd?

Hij antwoord niet, bij ons, de Arabische man, zegt niet veel tegen de anderen over zijn zaken. Ik was (Gehoorverslag verzoekster, bd 9)

Verwerende partij heeft echter geen détails of uitlegging hierover gevraagd aan verzoekster. Ook geen enkel vraag in dit verband werd aan verzoeker gesteld.

Tevens heeft verzoeker ook op de veiligheidssituatie benadrukt door uit te leggen hoe riskant zijn geheime post was. Verzoeker heeft een zeer concreet voorbeeld gegeven van een collega, W., die verzoeker heeft opgevolgd in zijn werk en die vermoord werd :

Stel nu dat u in Irak gebleven zou zijn, wat denkt u dat er dan gebeurd zou zijn?

Ze zullen mij zeker vermoorden, daarvoor hadden ze ook iemand vermoord. Ik heb de cd afgegeven. AZ weent. In november hadden ze W. vermoord. Hij was verantwoordelijk voor de post.

Neem uw tijd maar. Weet u de exacte datum nog?

Hij is mijn vriend, ze zijn in zijn woning binnengekomen en ze hadden hem vermoord. AZ weent.

Gaat het?

Ok.

Weet u nog de datum waarop hij vermoord werd?

In november 2016.

Weet u waarom?

Ik was verantwoordelijk voor de geheime post en hij heeft die job na mij gekregen. In november werd hij vermoord, In januari 2016 werd de burgemeester ontslagen.

Door wie werd hij vermoord?

Het is zo dat een bediende die werkt voor de geheime post, daarna hadden ze hem vermoord. Door die moord werd de burgemeester ontslagen, dus zij hebben informatie van hem gekregen. Als ik ooit zou terugkeren, mijn naam staat gezocht In alle Inlichtingen van het land, In de luchthaven en ook bij de gewone grenspunten omdat er een onderzoek tegen mij bezig is, Ik heb de documenten getoond. Mijn verklaringen zijn zeer belangrijk voor hem, dat is de reden dat ze mij zochten.

(Gehoorverslag verzoeker, bd 21)

Verwerende partij heeft dit element niet in vraag gesteld.

Bovendien wil verzoeker nog het nadruk leggen op het feit dat Bagdad in het algemeen zeer onstabiel en gevaarlijk is, aangezien recente evenementen (stuk 3).

Vervolgens is het totaal begrijpelijk dat, zoals door haar gemeld, verzoekster zich in een angstige en stresserende situatie bevond.

De beslissing die verzoeker heeft genomen om informatie over zijn eigen zaken niet te delen met verzoekster is dus uitgelegd door culturele- en veiligheidsredenen.

Aldus heeft verwerende partij haar conclusies te snel getrokken, zonder de bovengemelde elementen in acht te nemen. Dit is een gebrek aan zorgvuldigheid.

b) Wat betreft de tegenstrijdigheid tussen de verklaringen van verzoeker en van verzoekster over de zgn klacht

Wat betreft de klacht beweert verwerende partij) dat het "bijzonder opmerkelijk" is dat verzoekers "onderling dergelijke tegenstrijdige verklaringen afleggen " en dat dit "ondermijnt de geloofwaardigheid van [hun] asielmotieven(Motivering, bd 2).

Verzoekende partij wil graag specificeren dat dit een ongelukkig misverstand is. Door de vragen die gesteld waren en die over de moordpoging van verzoeker gingen dacht verzoekster dat de 'klacht' in feite het lopende onderzoek was.

De volgende uittreksel van het gehoorverslag duidelijk verklaart de vermenging van verzoekster:

(...)

(Gehoorverslag verzoekster, bd 11)

Verzoekster bedoelde dus net hetzelfde dan verzoeker, dat is dat geen enkel klacht ingediend werd.

Dit misverstand kan dus niet als tegenstrijdigheid beschouwd worden en in acht genomen worden door verwerende partij. De verklaringen van verzoekers blijven onderling duidelijk en coherent.

c) Wat betreft de bedreigingen van A. A. C.

De verantwoordelijkheid van verzoeker voor de geheime post van de burgemeester

Verwerende partij heeft de verantwoordelijkheid van verzoeker voor de geheime post van de burgemeester in Bagdad niet in vraag gesteld.

Dit is terecht. Verzoeker heeft verschillende bewezen van zijn vorige functie neergelegd, zoals een werkbadge en werkdocumenten.

Verzoeker heeft ook concrete, consistente en gedetailleerde verklaringen afgelegd omtrent het hedendaagse functioneren van zijn werk, de evolutie van zijn loopbaan, hoe hij daar geraakt is, en zijn verschillende functies. Hij legt onder andere de 'top secret' post uit: "de Hop secret' post gaat over de veiligheidssituatie en over bepaalde contracten. Sommige post waarvan de burgemeester de envelop %elf toe doet en wat ik zelf niet kan lezen, dat is bestemd voor het Parlementé (Gehoorverslag verzoeker, bd 9).

Verzoekers verantwoordelijkheid voor zo'n geheime post is een serieuze aanwijzing dat hij een verhoogde risico van vervolging, bedreiging en chantage loopt. Als enig verantwoordelijk had verzoeker in zijn handen heel sensitieve informatie. Daarom heeft zijn collega A. A. C. hem benaderd.

Anders dan de juiste conclusie uit dit profiel van verzoeker te trekken, heeft verwerende partij het bestaan van bedreigingen in vraag gesteld omwille van het feit dat het niet aannemelijk zou zijn dat verzoeker die bedreigingen "weigerde" aangezien "de macht en het gewelddadige karakter?" van Asaib Ahl al-Haqq (Motivering, bd 2).

Dit is echter een gebrek aan zorgvuldigheid, voor hieronder vermelde redenen.

Verzoeker heeft nooit de bedreigingen van A. A. C. geweigerd

Verwerende partij beweert dat verzoeker "weigerde hieraan mee te werken' (Motivering, bd 2) en "ondanks [de] meerdere aanmaningen en bedreigingen, steeds zou hebben geweigerd om op deze verzoeken in te gaan* (Motivering, bd 3).

In tegenstelling tot wat verwerende partij beweert heeft verzoeker nooit de eisen van A. A.- C. geweigerd. Verzoeker, die toen Ali hem voor de eerste keer benaderde besepte dat hij een gevaarlijke man was, koos echter om bedenktijd te vragen:

contracten voor projecten met het parlement. Ik heb hem gezegd *geef mij tijd, ik zal zien wat ik kan doen". Ik was bang van hen. Eigenlijk heb ik met zo veel belang gegeven aan dit onderwerp, Ik dacht (Gehoorverslag verzoeker, bd 17)

Verzoeker zag geen andere manier dan zoiets te antwoorden: hij wist dat een stellige weigering hem en zijn gezin rechtstreeks in gevaar zou brengen.

Verzoeker heeft dus nooit de bedreigingen van A. A. C. geweigerd.

Verzoeker hechte veel belang aan de verzoeken van A. A. C.

Verwerende partij) beweert dat verzoeker "ondanks de kwalijke reputatie van Asaib Ahl al-Haqq, in eerste instantie niet veel belang hechte aan het verzoek van A. A.-C. (Motivering, bd 3).

Hoewel verzoeker in eerste instantie "niet veel belang' gaf aan het eerste verzoek van A. A.- C. omdat hij "dacht dat het niet serieus was\ verduidelijkt wel verzoeker onmiddellijk erna dat hij er wel veel belang heeft gegeven vanaf het moment dat hij wist dat het serieus was:

doen*. Ik was bang van hen. Eigenlijk heb ik niet zo veel belang gegeven aan dit onderwerp, ik dacht dat het niet serieus was. Na twee of drie dagen kwam hij nog eens naar mij. Hij heeft mij gezegd "ik heb Jou iets gevraagd en Jouw naam zlt nu Mj de politieke afzetting van Asaib Ahl Al-Haqq, Jij moet ons helpen anders krijg Je problemen". Omdat tyj meer dan een keer naar mij gekomen Is, heb Ik aan de burgemeester gevraagd om ofwel mij verlof te geven ofwel om die taak van de geheime post aan iemand anders te geven. De burgemeester had mij gezegd "Jij bent de enige die overal kan gaan en jij (Gehoorverslag verzoeker, bd 17)

Op dit moment heeft verzoeker precies verlof of vervanging door iemand anders direct gevraagd aan de burgemeester om zichzelf te laten vergeten.

Wat betreft deze houding van verzoeker beweert tevens verwerende partij dat verzoeker bijvoorbeeld beter had "laten uitschijnen dat hij op hun eisen zou ingaan" om tijd te kunnen winnen (Motivering, bd 3). Doch berust verwerende partij zich hier enkel op veronderstellingen. Zonder enkele zekerheid kan verwerende partij weten of dit minder riskant was voor verzoeker. Tevens toont verwerende partij haar veronderstellingen niet verder aan. Verzoeker kon dus ook in dit geval steeds benaderd of bedreigd worden door A. A. C. , die hem nooit met rust heeft gelaten. Op dit manier kan verwerende partij dit niet als reële oplossing voor verzoeker voorstellen.

Het is dus niet "miniggeloofwaardig" in tegenstelling tot wat verwerende partij heeft gesteld.

d) Wat betreft de algemene houding van A. A. C. en Asaib Ahl al-Haqq

Verzoeker heeft nooit de bedreigingen van A. A. C. geweigerd

De bestreden beslissing vindt "opmerkelijk (...) dat ^if [verzoeker] na [zijn] opeenvolgende weigeringen tot samenwerking telkens zomaar lieten gaan (Motivering, bd 3).

Zoals hierboven gepreciseerd (punt c)) heeft verzoeker nooit de verzoeken van A. A. C. geweigerd maar heeft hij bedenkijd gevraagd om tijd te winnen.

Zo heeft A. A. C. hem laten gaan.

De werkgever en/of de Iraakse autoriteiten inlichten was geen oplossing

In tegenstelling tot wat verwerende partij beweert, is de houding van A. A. C. niet "bevreedend maar wel totaal verklaarbaar (Motivering, bd 3).

Asaib Ahl al-Haqq is synoniem van macht en geweld. Dit heeft verwerende partij zelf bevestigd (Motivering, bd 2). Het is daarvoor begrijpelijk dat haar leden haar bekendheid gebruiken om tot hun doel te raken. A. A. C. heeft dus zeker gekozen om verzoeker bang te maken en onder druk te zetten door hem te waarschuwen.

Bovendien stelt verwerende partij dat "dit zou [verzoeker] de tijd gegeven hebben om [zijn] werkgever en/ of de Iraakse autoriteiten in te lichten (Motivering, bd 3).

Verzoeker heeft hieraan gedacht, maar zoals door hem gemeld was dit geen oplossing: werken". Ik was bang als ik aan hem zou zeggen dat iemand mij bedreigd had, ze misschien direct een onderzoek zouden beginnen. Op zo'n manier zou die bediende het weten en mij op dezelfde dag vermoorden. Hij zei tegen mij mneern maar een dag of twee verlof, maar jouw werk blijft hetzelfde en (Gehoورverslag verzoeker, bd 17) Verzoeker vreesde dat de leden van de militie op de hoogte gebracht zouden worden en dat hij en zijn gezin vermoord zou worden. Verzoeker had geen middel om te garanderen dat er geen lid van de militie binnen de officiële instanties zat. Trouwens wist verzoeker zelfs niet dat zijn collega, A. A. C. , een zulke lid was (Gehoورverslag verzoeker, bd 16). Hoe zou hij dan voor de rest kunnen weten?

e) Nieuwe documenten

Betreffende de documenten aangaande het onderzoek beweert verwerende partij dat het slecht kopieën zijn en geen originele stukken.

Verzoekers konden de originele stuk zelf niet doorsturen, aangezien het onderzoek steeds open is en het onmogelijk is voor het stadbestuur dit document te zenden. Voor dit reden hebben verzoekers iemand bij het stadbestuur gevraagd om dit document te filmen.

Verzoekers leggen bijgevolg een USB-stick neer die de video bevat. De video toont dus de originele stuk aangaande het onderzoek (stuk 4).

f) Samenvatting

Om samen te vatten, de bestreden beslissingen hebben twee essentiële elementen van het asielrelaas van verzoeker niet in vraag gesteld, met name:

Het feit dat verzoeker verantwoordelijk voor de geheime post van de voormalige burgemeester van Bagdad was;

Het feit dat zijn opvolger, W., vermoord was;

Doch gaf de bestreden beslissingen geen belang aan deze essentiële elementen.

Bovendien heeft verwerende partij) geen grondige onderzoek gedaan over de culturele en veiligheidsachtergrond in Irak. Dit was echter belangrijk om de manier om te communiceren tussen verzoeker en verzoekster te begrijpen.

In die specifieke context is het duidelijk dat verzoeker niet zo maar zijn echtgenote op de hoogte kon houden en dat hij aan vervolgingen door Asaib Ahl al-Haqq zal worden onderworpen in geval van een terugkeer naar Irak.

Om bovenvermelde redenen dient verzoekende partij als vluchteling te worden erkend of, in ondergeschikte orde, de subsidiaire bescherming te krijgen. In nog meer ondergeschikte orde, dient de bestreden beslissing vernietigd te worden."

2.2. Stukken

Bij het verzoekschrift voegen verzoekers een "internetartikef" (stuk 3) en een USB-stick toe. Deze bevat een filmpje van een man die documenten toont en meeneemt uit een kantooromgeving.

Met een aanvullende nota van 13 juni 2018 legt de verwerende partij het document “COI Focus Irak: de actuele veiligheidssituatie in Bagdad” van 26 maart 2018 neer.

Ter terechtzitting verklaart de advocaat van verzoekers dat zij nog een aanvullende nota heeft ingediend en dat zij hoopt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) deze heeft ontvangen. Om verduidelijking gevraagd verklaart de raadvrouw dat zij de aanvullende stukken nog niet heeft neergelegd maar dat zij dit ter terechtzitting wenst te doen. Zij legt daarop zes stukken neer en een DVD. De Raad merkt op dat een dergelijk gedrag zich niet verhoudt tot een vlotte afwikkeling van de rechtspleging en dat zij het voeren van de debatten ter terechtzitting en een correcte beoordeling van de zaak door de Raad bijzonder bemoeilijkt. Ook ontnemt zij hiermee aan de verwerende partij de kans om een standpunt in te nemen met betrekking tot de aanvullende stukken. Zij geeft ook geen enkele verklaring voor het indienen van deze stukken op het allerlaatste ogenblik. Zoals voorgeschreven door artikel 48/6, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) dient de asielzoeker alle elementen ter staving van zijn asielaanvraag zo spoedig mogelijk aan te brengen. De omstandigheid dat artikel 39/76, §1, tweede lid, van de vreemdelingenwet de partijen toelaat om tot de sluiting der debatten middels een aanvullende nota nieuwe elementen ter kennis te brengen, ontslaat hen niet van de verplichting om de stukken bij te brengen vanaf het ogenblik dat zij hierover beschikken. Deze bepaling biedt hen enkel de mogelijkheid om elementen, die zij onmogelijk eerder konden aanbrengen, alsnog op de terechtzitting aan te reiken. Door deze elementen slechts ter terechtzitting ter kennis te brengen, bemoeilijken verzoekers een vlotte afwikkeling en een goede rechtsbedeling omdat de terechtzitting niet optimaal kan worden voorbereid. Tevens komen de rechten van verdediging van de verwerende partij in het gedrang omdat deze onmogelijk kan overgaan tot een grondige analyse van de neergelegde stukken. De neergelegde stukken zullen noodzakelijkerwijs slechts summier geanalyseerd worden en zullen enkel aanleiding geven tot het in artikel 39/76, §1, derde lid, van de vreemdelingenwet bedoelde onderzoek door de commissaris-generaal indien deze de kans aanzienlijk groter maken dat de vreemdeling in aanmerking komt voor de erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissingen zijn gesteund en de kritiek van de verzoekende partijen daarop.

Op grond van artikel 49/3 van de vreemdelingenwet worden verzoekers asielaanvragen hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.3.2. De bewijslast

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1, van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikelen 4, lid 1, van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1,

van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid, van de vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.*, pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit, alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven en dat hem bijgevolg het voordeel van de twijfel wordt gegund indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

*“a) de asielzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn aanvraag te staven;
b) alle relevante elementen waarover de asielzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;
c) de verklaringen van de asielzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn aanvraag;
d) de asielzoeker heeft zijn aanvraag tot internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;
e) er is vast komen te staan dat de asielzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd.”*

2.3.3. De vluchtelingenstatus

a. Motieven van de bestreden beslissing

Blijkens de bestreden beslissingen heeft eerste verzoeker onvoldoende elementen aangehaald die wijzen op een gegronde vrees voor vervolging. Dit steunt op de volgende overwegingen:

(i) Verzoekers echtgenote (tweede verzoekster) A. S. L. W. B. (CGVS 14/19459BZ en OV 7.999.204) weet bijzonder weinig van de aangehaalde bedreigingen, wat een heel merkwaardige vaststelling is.

1. Eerste verzoeker verklaarde duidelijk dat hij door Asaib Ahl al-Haqq werd bedreigd nadat hij vanaf eind november 2014 door zijn collega A. A. C., die tot Asaib Ahl al-Haqq behoorde, benaderd werd om de geheime post van zijn werk aan hen te bezorgen (CGVS, p. 16-17); tweede verzoekster slaagt er tijdens haar gehoor op het CGVS niet in om hetzelfde asielrelaas naar voren te brengen. Zo weet zij niet vanaf wanneer de bedreigingen tegen eerste verzoeker begonnen.

2. Tweede verzoekster verklaart dat er op 7 december 2014 een moordpoging op verzoeker was en hij voor die datum reeds bedreigingen ontving. Zij weet niet wanneer de eerste bedreiging was en hoeveel tijd er tussen de eerste bedreiging en de moordpoging zat (zie gehoorverslag A. S. L. W. B., p. 10). Zij weet ook niet of zijn problemen iets met zijn werk te maken hebben (zie gehoorverslag A. S. L. W. B., p. 10).

3. Zij kan ook niet preciseren waarom verzoeker bedreigd werd en waarom men gepoogd heeft hem te vermoorden (zie gehoorverslag A. S. L. W. B., p. 9).

4. Zij is niet op de hoogte van wie verzoeker bedreigde. Hoewel zij wel vermeldt dat één van zijn collega's een lid is van de militie Al-Asaib, weet zij niet om welke collega het gaat, noch of verzoeker bedreigd is geweest door deze collega (zie gehoorverslag A. S. L. W. B., p. 9).

5. Zij kan ook niet vertellen hoe de moordpoging op verzoeker van 7 december 2014 verlopen is (zie gehoorverslag A. S. L. W. B., p. 10-11).

6. Tweede verzoekster is niet op de hoogte van verzoekers werkzaamheden in Irak. Hoewel zij wel weet dat hij als bediende werkte op het bureau van de burgemeester van Bagdad, weet zij niet wat zijn functie was of wat voor werk hij er precies deed (zie gehoorverslag A. S. L. W. B., p. 9-10). Dat zijn echtgenote niet op de hoogte is van zijn werkzaamheden is totaal onbegrijpelijk, te meer daar de problemen waarom zij uit Irak dienden te vluchten uitsluitend voortkomen uit de specifieke functie die eerste verzoeker zou hebben op het bureau van de burgemeester van Bagdad.

7. Tweede verzoekster verklaart dat verzoeker haar dit niet verteld heeft en anderzijds dat zij heel bang was en niets wou horen (zie gehoorverslag A. S. L. W. B., p. 10-11). Deze verklaring is echter zeer algemeen en kan niet overtuigen. Verzoekers echtgenote is immers evenzeer gevlucht uit Irak om hier in België asiel aan te vragen. Van iemand die haar thuis, land, familie en vrienden achterlaat kan redelijkerwijs verwacht worden dat zij op de hoogte is van de redenen waarom zij haar land verlaten heeft en dat zij tracht hierover meer duidelijkheid te verkrijgen, indien niet voor hun vertrek dan toch wel hierna, en dit onder andere door zich te informeren bij haar echtgenoot. Dat verzoekers echtgenote niet weet wanneer de bedreigingen begonnen zijn, door wie verzoeker bedreigd werd of waarom hij bedreigd werd, is onbegrijpelijk en ondermijnt op fundamentele wijze de geloofwaardigheid van hun relaas en asielmotieven.

(ii) Eerste verzoeker beweert geen klacht ingediend te hebben (CGVS, p. 20), terwijl tweede verzoekster verklaart dat hij wél een klacht heeft ingediend (zie gehoorverslag A. S. L. W. B., p. 11). Het is bijzonder opmerkelijk dat zij onderling dergelijke tegenstrijdige verklaringen afleggen.

(iii) Uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij op de hoogte was van het bestaan van Asaib Ahl al-Haqq en dat deze militie actief was in zijn wijk (CGVS, p. 6 en 16). In de huidige Iraakse context kan dan ook verwacht worden dat verzoeker op de hoogte was van de macht en het gewelddadige karakter van milities zoals Asaib Ahl al-Haqq (zie landeninformatie '*Absolute Impunity: Militia Rule in Iraq*', waarvan een kopie werd toegevoegd aan de blauwe map in het administratief dossier). Hij verklaart ook door een lid van Asaib Ahl al-Haqq, nl. A. A. C., te zijn benaderd om kopieën van de geheime post aan hen door te geven. Hij zou door Asaib Ahl al-Haqq bedreigd en geïntimidatiseerd zijn geweest omdat hij weigerde hieraan mee te werken (CGVS, p. 16-17).

1. Ondanks de kwalijke reputatie van A. C., die zelf aangaf tot de groep van sjeik Qais Al-Khazali (Asaib Ahl al-Haqq) te behoren (CGVS, p. 16-17), hechtte verzoeker in eerste instantie niet veel belang aan het verzoek van A. A. C. en ondanks zijn meerdere aanmaningen en bedreigingen, zou hij steeds hebben geweigerd om op deze verzoeken in te gaan (CGVS, p. 17). Indien verzoeker werkelijk werd bedreigd door een dermate machtige militie, die bekend staat om het plegen van allerlei misdrijven, kon worden verwacht dat hij onmiddellijk op zijn hoede zou zijn. Verzoekers reactie op de bedreiging en houding ten aanzien van de leden van Asaib Ahl al-Haqq is weinig geloofwaardig.

2. De houding van A. A. C., een vooraanstaand lid van Asaib Ahl al-Haqq, is bijzonder vreemd. Uit verzoekers verklaringen blijkt niet dat hij voorzorgen genomen zou hebben om zich in te dekken, maar integendeel zeer openlijk zijn bedoelingen aan verzoeker kenbaar maakte zonder zich op voorhand te vergewissen van verzoekers loyaliteit en bereidwilligheid tot samenwerking.

3. Verzoeker verklaarde dat A. A. C. hem in totaal drie à vier keer benaderd heeft om met Asaib Ahl al-Haqq samen te werken (CGVS, p. 17-18). Het is opmerkelijk dat zij verzoeker na opeenvolgende weigeringen tot samenwerking telkens zomaar lieten gaan. Dit zou verzoeker immers de tijd gegeven hebben om zijn werkgever en/of de Iraakse autoriteiten in te lichten zodat zij de nodige stappen zouden kunnen ondernemen om hun plannen te dwarsbomen, hetgeen niet de bedoeling kan geweest zijn van Asaib Ahl al-Haqq. Indien Asaib Ahl al-Haqq iets van hem eiste, is het weinig waarschijnlijk dat ze hem de mogelijkheid zouden geven om ondanks een weigering nog een tijdje met rust te worden gelaten. Indien zij verzoeker daadwerkelijk belangrijk genoeg achtten om iets voor hen te doen, is het onbegrijpelijk dat zij niet meteen meer doortastend zouden optreden. Dat verzoeker tussen de weigeringen in nog eens rustig de tijd kreeg om over hun voorstel na te denken, doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn verklaringen.

(iv) Verzoeker verklaart dat zijn belagers (nl. Asaib Ahl al-Haqq) bij alle officiële instanties iemand hebben werken (CGVS, p. 20) en dat hij als 'gezocht' gesignaleerd staat bij alle inrichtingen van het land, in de luchthaven en aan de grenspunten omdat er een onderzoek lopende is (CGVS, p. 21).

1. Verzoeker kon echter op 20 december 2014, bijna twee weken na het laatste incident, zonder problemen én met zijn eigen paspoort vanuit de luchthaven van Bagdad het vliegtuig naar Turkije nemen. Zijn bewering, bijna drie jaar na de feiten, dat hij als 'gezocht' gesignaleerd zou staan op de luchthaven en de grensposten, is niet geloofwaardig.

2. Mocht verzoekers stelling correct zijn, dringt bovendien de vraag zich op waarom Asaib hem dan nodig had om vertrouwelijke informatie van de burgemeester te bekomen. Logischerwijze kan dan worden aangenomen dat zij ook 'hun mannetje' hadden binnen het stadsbestuur en geen buitenstaander nodig hadden om één en ander te bekomen.

(v) Wat betreft de documenten die verzoeker voorlegt ter staving van zijn asielaanvraag:

1. De foto's waarop verzoekers beschadigde auto na het incident te zien zou zijn, toont niet aan waar, wanneer, in welke omstandigheden of met welke intenties deze foto's gemaakt werden. Er kan niet worden vastgesteld dat de wagen in de foto's verzoekers wagen is, noch dat de schade aan de auto een gevolg is van het door hem beweerde incident. De foto's hebben bijgevolg geen bewijswaarde.

2. Het medische attest en de documenten aangaande het onderzoek zijn slechts kopieën, én geen originele stukken, waardoor de authenticiteit en herkomst niet kan worden nagegaan. Dergelijke documenten kunnen door om het even wie, waar en wanneer zijn opgemaakt en hebben aldus geen bewijswaarde. Bovendien blijkt dat er in Irak op grote schaal gefraudeerd wordt met documenten en nagenoeg alle documenten vervalst worden of via corruptie, zowel in Irak als daarbuiten, aangekocht kunnen worden (zie Landeninformatie CGVS "*COI Focus Irak: corruptie en documentenfraude*"). De bewijswaarde hiervan is dus gering.

3. De overige documenten tonen enkel verzoekers identiteit, herkomst, studies en werkzaamheden aan, elementen die momenteel niet in twijfel worden getrokken.

Verzoekers voeren in een eerste middel aan dat het feit dat tweede verzoekster weinig informatie kende over de functie van eerste verzoeker en de precieze vluchtaanleiding, geenszins afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van het relaas. Zij wijzen erop dat eerste verzoeker precieze en concrete gedetailleerde verklaringen heeft afgelegd over zijn werk, de evolutie van zijn loopbaan en zijn verschillende functies. Hij legde ook uit wat de behandeling van de '*top secret*'-documenten inhield.

Juist omwille van het geheime karakter van zijn post besloot verzoeker hier niets over te zeggen aan zijn echtgenote. Verzoekers wijzen er ook op dat deze culturele en veiligheidscontext in Bagdad in acht moet worden genomen en dat verzoekster verklaarde dat eerste verzoeker, als Arabische man, niet veel zegt over zijn zaken. Hij wijst ook op het gevaar van zijn functie en het feit dat hij zich in een angstige gestresseerde situatie bevond. Verzoeker heeft dan ook gekozen om de informatie over zijn eigen zaken niet te delen met verzoekster.

De Raad merkt vooreerst op dat, waar verzoeker aanvoert dat hij zijn tewerkstelling op gedetailleerde en coherente wijze heeft uiteengezet, uit de beslissing van het CGVS niet blijkt dat als dusdanig wordt getwijfeld aan verzoekers tewerkstelling als ambtenaar van Bagdad of van de burgemeester. Daarnaast dienen eveneens de gebeurtenissen die tot de vlucht hebben aanleiding geven te worden beoordeeld.

Het feit dat verzoeker omwille van de vertrouwelijkheid van zijn functie niets aan zijn echtgenote zou hebben verteld, doet geen afbreuk aan het feit dat, nadat hij de beslissing nam zijn werk te verlaten en uit Irak te vluchten, het weinig waarschijnlijk is dat hij een dergelijke ingrijpende beslissing niet zou hebben overlegd met zijn echtgenote of haar niet van de ernst van de situatie zou hebben ingelicht. Het feit dat - volgens verzoekers - in de Arabische cultuur de man minder zou spreken, staat er niet aan in de weg dat de beslissing en de redenen om met hun gezin hun huis en tewerkstelling in Bagdad te verlaten, een erg ingrijpende beslissing is. De Raad acht het dan ook erg onwaarschijnlijk dat tweede verzoekster, die bovendien een universitaire opleiding heeft genoten en werkte als journaliste, er vrede mee zou nemen halsoverkop te moeten vluchten met haar gezin zonder te weten waarom, noch dat zij niet zou weten aan welke risico's haar echtgenoot en haar gezin werden blootgesteld. Deze vaststelling wordt eveneens bevestigd door verzoeksters verklaring dat zij een heel groot huis had dat ze moest achterlaten, dat zij haar werk verloren heeft, haar familie heeft achtergelaten, dit alles enkel om bescherming te krijgen voor haar kinderen en het gezin (CGVS tweede verzoekster, p. 12). Ook eerste verzoeker verklaarde dat hij in Bagdad een huis van 600 m², zijn eigen wagen, zijn vrienden en een goed werk achterliet omwille van de veiligheid van het gezin (CGVS eerste verzoeker, p.22). De Raad acht het in die omstandigheden, en gelet op het profiel van beide verzoekers, niet geloofwaardig dat zij de risico's niet zouden hebben ingeschat en de beslissing om te vertrekken uit Irak niet onderling zouden hebben besproken. Verder merkt de Raad op dat een grondige lezing van het interview van tweede verzoekster leert dat zij bijzonder laconiek antwoordde op de gestelde vragen. Zo verklaart verzoekster telkens dat zij niet weet welke collega haar man bedreigde, waarom haar man werd bedreigd, wat voor werk haar man deed, in welke wijk hij werkte, wat de functie van haar echtgenoot was op het bureau van de burgemeester - zij heeft het ook nooit gevraagd - noch hoe de aanslag op haar man in zijn werk ging. De Raad is van oordeel dat de verhouding tussen de ernst van de ingeroepen feiten en de impact van de beslissing om hun land te ontvluchten enerzijds, en verzoeksters algehele gebrek aan kennis met betrekking tot de relevante bijzonderheden van de gebeurtenissen die aanleiding gaven tot de vlucht anderzijds, geheel onevenredig is. Het tast wel degelijk op ernstige wijze de geloofwaardigheid van het relaas aan wanneer verzoekster er niet in slaagt de motieven die tot hun vlucht aanleiding hebben gegeven uiteen te zetten. Verzoekers verwijzen naar hun culturele achtergrond en naar de professionele discretie van verzoeker, doch moet er ook op gewezen worden dat verzoekers beiden hoogopgeleid zijn zodat ze in staat moet worden geacht de risico's in te schatten en hierover met elkaar te communiceren. Verder moet ook op worden opgemerkt dat eerste verzoeker, nadat hij zijn werk had verlaten, geen reden meer had om zich nog gebonden te voelen door het beroepsgeheim, niet in het minst ten opzichte van zijn vrouw met wie hij samen de beslissing nam om te vluchten. Wat betreft verzoekers' verwijzingen naar hun culturele achtergrond, kan evengoed worden opgemerkt dat tweede verzoekster zich gedurende het interview mogelijk bewust op de vlakte hield ten einde geen tegenstrijdige verklaringen af te leggen met haar echtgenoot. Wat er ook van zij, treedt de Raad het CGVS bij waar wordt geoordeeld dat van iemand die haar thuis, land, familie en vrienden achterlaat, redelijkerwijze kan worden verwacht dat zij op de hoogte is van de redenen waarom zij haar land verlaten heeft en dat zij tracht hierover meer duidelijkheid te verkrijgen, indien niet voor hun vertrek dan toch wel hierna, en dit onder andere door zich te informeren bij haar echtgenoot. Samen met het CGVS is de Raad van oordeel dat het feit dat tweede verzoekster niet weet wanneer de bedreigingen begonnen zijn, door wie haar man bedreigd werd of waarom hij bedreigd werd, de geloofwaardigheid van het asielaanvraag ernstig aantast.

Met betrekking tot de tegenstrijdigheid over het al dan niet indienen van een klacht verklaart verzoekster dat ze dacht dat de "*klacht*" in feite het lopende onderzoek was. Zij citeert daartoe een passage die evenwel niet verwijst naar enig politie- of gerechtelijk onderzoek. Verzoekster meent dan wel dat deze tegenstrijdigheid steunt op een misverstand, doch zij beperkt zich echter tot een loutere *post factum*-bewering. Uit de vergelijking van hun beider verklaringen kan enkel worden afgeleid dat eerste verzoeker verklaarde dat hij geen klacht indiende, terwijl tweede verzoekster beweerde dat zij dit wel deed. De Raad acht de verklaringen op dit punt wel degelijk tegenstrijdig.

Wat betreft de bedreigingen door A. A. C., voert verzoeker aan dat hij zijn uitspraak dat hij er niet zoveel belang aan hechtte, onmiddellijk gecorrigeerd heeft en wijst erop dat hij de burgemeester om verlof heeft gevraagd of vervanging door iemand anders.

Niettemin kan niet worden ontkend dat verzoeker inderdaad verklaarde dat hij er eerst "*niet zoveel belang aan gaf*" en "*dacht dat het niet serieus was*". Het is pas nadat A. A.-C. meermaals naar hem kwam, dat verzoeker vroeg om met verlof te worden gestuurd of vervangen te worden. (gehoor CGVS eerste verzoeker, p. 17) Verzoekers initiële reactie staat aldus wel degelijk in schril contrast met de kwalijke reputatie die hij A.C. toedichtte en met het gevaar dat Asaib Al Haq betekende.

Het wordt in de bestreden beslissingen ook merkwaardig geacht dat A. A. C. zich niet eerst heeft vergewist van verzoekers realiteit en bereidwilligheid tot samenwerking alvorens openlijk aan verzoeker zijn bedoelingen om de geheime post van de burgemeester te intercepteren kenbaar te maken.

Verzoeker betoogt dat het volstrekt plausibel is dat A. A. C. hem bedenktijd gaf, aangezien het de bedoeling was hem bang te maken en onder druk te zetten. Verzoeker durfde inderdaad niet zijn werkgever in te lichten.

De Raad dient evenwel op te merken dat verzoeker zich op dit punt beperkt tot loutere beweringen. De Raad acht de door verzoeker geschetste benadering vanuit het standpunt van verzoekers belagers inderdaad een weinig efficiënte strategie. Indien het werkelijk hun bedoeling was de hand te leggen op de geheime post van de burgemeester, is het merkwaardig dat zij, zonder verzekerd te zijn van de loyaliteit van verzoeker, hem drie tot vier keer zouden hebben benaderd, zonder over te gaan tot meer efficiënte drukkingsmiddelen. Hiermee boden zij verzoeker inderdaad de gelegenheid om hun plannen te dwarsbomen. Verzoeker voert aan dat de militie hem wilde intimideren en dat hij hoe dan ook geen mogelijkheid had om hieraan te ontsnappen, dit biedt evenwel geen verklaring voor het tijdsverloop en de kennelijke lakse houding van zijn belagers alvorens ze tot werkelijke maatregelen overgingen. De Raad bevestigt dat dit getuigt van een beperkte doelgerichtheid van hun acties. Verzoeker verklaart verder ook niet waarom, indien de militie AAH, zoals hij beweert, geïnfiltreerd waren op alle bestuursniveaus, zij *überhaupt* de hulp van verzoeker nodig hadden om de vertrouwelijke informatie van de burgemeester te bekomen.

Tenslotte betwist verzoeker ook niet dat, indien AAH geïnfiltreerd is bij alle overheidsinstanties en hij als 'gezocht' gesignaleerd staat bij alle inrichtingen van het land, in de luchthaven en aan de grensposten, hij op 20 december 2014, bijna twee weken na het laatste incident, zonder problemen met zijn eigen paspoort vanuit de luchthaven van Bagdad het vliegtuig naar Turkije kon nemen.

Wat betreft het videofragment op de bij het verzoekschrift gevoegde usb-stick, toont deze een persoon aan die het origineel document m.b.t. het onderzoek zou tonen. De video laat echter niet toe na te gaan waar precies en onder welke omstandigheden dit document wordt getoond. Daarenboven ziet de Raad niet hoe een gefilmd document meer garanties zou vertonen dan een fotokopie van dat document.

Het "*internetartikel*" dat bij het verzoekschrift werd gevoegd, maakt melding van de moord op de directeur van de afdeling planning in de provincie van Bagdad. Ook de informatie vervat in de dvd die werd neergelegd ter terechtzitting bevat informatie van dezelfde aard, waarbij melding wordt gemaakt van aanslagen op hooggeplaatste ambtenaren in Bagdad. Daar kan evenwel niet aan worden verbonden dat verzoekers relaas plotsklaps geloofwaardig zou moeten worden bevonden, noch dat verzoeker zich in een gelijkaardige positie zou bevinden.

Het attest van een neurologist-consultant professor H.A.A.-H. maakt enkel melding van medische gevolgen van een auto-ongeval van verzoeker en bevat geen informatie die de aangevoerde vervolgingsgronden kan bevestigen.

Waar verzoeker in de aanvullende nota nog aanvoert dat de map van de wijk bewijst dat hun huis door een militie werd ingenomen, betreft het hier slechts een kopie van een afdruk van *Google Earth*, waarop bepaalde markeringen werden aangeduid. Het is geenszins duidelijk wie de auteur is van deze aanduidingen en er kan aan dit stuk dan ook geen enkele bewijskracht worden toegekend.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoekers geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2), van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.3.4. Onderzoek van de subsidiaire beschermingsstatus

Met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat verzoekers op deze gronden geen subsidiaire bescherming vragen.

In zoverre verzoekers zich met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de vreemdelingenwet, beroepen op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen

naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande waarbij geconcludeerd wordt dat verzoekers de voorgehouden vervolgingsfeiten niet hebben aangetoond.

Het staat inzake de toepassing van artikel 48/4, § 2, c), van de vreemdelingenwet niet ter betwisting dat er in Irak een gewapend conflict is.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak op basis van de stukken uit het rechtsplegingsdossier dient te worden vastgesteld dat het gewapend conflict zich niet over het hele land uitspreidt maar zich afspeelt in bepaalde gebieden. Rechtstreekse militaire confrontaties tussen het Iraakse leger en de sjiitische militieën aan de ene, en ISIS aan de andere kant vinden hoofdzakelijk plaats in de Centraal-Iraakse provincies Anbar, Ninewa, Salah al-Din en Kirkuk, ten westen, noorden en noordoosten van de provincie Bagdad. In de hoofdstad zelf en in de provincie komt het slechts sporadisch tot gevechten tegen ISIS. In de loop van 2015 kwam ISIS meer en meer onder druk te staan in verschillende regio's in Irak en slaagden de *Iraqi Security Forces* (ISF), de sjiitische militieën en de Koerdische peshmerga er in om ISIS uit een deel van de veroverde gebieden te verdrijven. In de loop van 2016 werd ISIS verder teruggedrongen en werden grote stukken van het gebied onder controle van ISIS terug ingenomen door regeringstroepen. Eind 2016 waren de dichtstbijzijnde gebieden onder controle van ISIS meer dan 200 kilometer van Bagdad verwijderd. In juli 2017 werd ook Mosul en het grootste gedeelte van de regio errond heroverd op ISIS, en enkele weken later Tall Afar. De herovering van gebieden bezet door ISIS had een duidelijk voelbare impact op de veiligheidssituatie in Irak in het algemeen en in de provincie Bagdad in het bijzonder. Ook in 2017 is er sprake van een verdere daling van het geweld in Bagdad. De oorlog, die in 2014 nog voor de poorten van Bagdad werd gevoerd, is in 2017 honderden kilometers verder weg. De dreiging dat de hoofdstad zou kunnen vallen is volledig geweken. Aangezien het geweldsniveau en de impact van het geweld nog steeds regionaal erg verschillend zijn, dient bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger de focus aldus te worden gericht op de regio waar de verzoekers leven (of de regio van bestemming) en op de beoordeling of deze personen in deze regio of op de route daarheen een risico lopen in de zin van artikel 48/4, § 2, c).

De Raad hecht inzake de beoordeling van artikel 48/4, § 2, c), van de vreemdelingenwet belang aan het laatste standpunt van UNHCR inzake de terugkeer naar Irak. Dit standpunt, de "*UNHCR Position on Returns to Iraq*", dateert van 14 november 2016. Verwerende partij verwijst naar dit standpunt in de bestreden beslissingen en de vindplaats van dit standpunt is opgenomen in de eindnoten in de informatie van verwerende partij.

De conclusie in het standpunt van UNHCR inzake terugkeer naar Irak luidt (cf. punt 47):

"Under the present circumstances, UNHCR urges States to refrain from forcibly returning any Iraqis who originate from areas of Iraq that are affected by military action, remain fragile and insecure after having been retaken from ISIS, or remain under control of ISIS. Such persons, including persons whose claims for international protection have been rejected, should not be returned either to their home areas, or to other parts of the country. Many Iraqis from these areas are likely to meet the criteria of the 1951 Convention for refugee status.

When 1951 Refugee Convention criteria are found not to apply, broader refugee criteria as contained in relevant regional instruments or complementary forms of protection are likely to apply. Depending on the profile of the individual case, exclusion considerations may need to be examined."

(eigen vertaling: "Onder de gegeven omstandigheden dringt UNHCR er bij de Staten op aan om zich te onthouden van het gedwongen terugsturen van Irakezen die afkomstig zijn van gebieden in Irak die getroffen zijn door militaire acties, fragiel en onveilig blijven nadat ze zijn heroverd op ISIS, of onder controle blijven van ISIS. Deze personen, met inbegrip van de personen wiens verzoeken tot internationale bescherming werden verworpen, mogen niet worden teruggebracht naar hun thuisgebieden of andere delen van het land. Vele Irakezen van deze gebieden zullen waarschijnlijk in aanmerking komen voor de criteria van het Vluchtelingenverdrag van 1951.

Wanneer de criteria van het Vluchtelingengedrag niet van toepassing zouden zijn, dan zullen ruimere vluchtelingencriteria, zoals deze voorkomen in de relevante regionale instrumenten of in bijkomende vormen van bescherming, waarschijnlijk van toepassing zijn. Afhankelijk van het profiel van elke individuele zaak kunnen overwegingen inzake exclusie mogelijkerwijze worden onderzocht."

UNHCR verzet zich tegen het terugsturen van Irakezen die afkomstig zijn van gebieden in Irak die (i) getroffen zijn door militaire acties, (ii) fragiel en onveilig blijven nadat ze zijn heroverd op ISIS, (iii) onder controle blijven van ISIS.

Uit de landeninformatie die wordt bijgebracht door partijen kan niet worden afgeleid dat (de hoofdstad) Bagdad onder één van de voormelde gebieden valt.

De hoofdstad en de hele provincie Bagdad bevinden zich onder controle van de Iraakse regering. De beveiliging van Bagdad geniet nog altijd een hoge prioriteit en een substantieel deel van het leger en de federale politie staat in voor de veiligheid van de hoofdstad. Het geweld dat in Bagdad plaatsvindt neemt in hoofdzaak de vorm aan van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen is toe te schrijven aan ISIS. Het doel van ISIS voor Bagdad bestaat er nog steeds in om de Iraakse autoriteiten te dwingen een zo groot mogelijk deel van leger en politie in en rond de hoofdstad te binden en om op deze wijze de aanvalscapaciteit van de strijdkrachten elders in Irak te beperken. Hoewel de groepering zowel de Iraakse veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Daarbij wordt voornamelijk, doch niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad gevisieerd, en dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar burgers samenkomen. Het aantal door ISIS uitgevoerde aanslagen in Bagdad is vanaf begin 2017 sterk teruggelopen in vergelijking met de situatie van 2014 tot 2016. Deze trend werd aan het begin van de ramadan in mei 2017 kort onderbroken. Net zoals in de vorige jaren lanceerde ISIS een “*ramadanoffensief*” met een toename van aanslagen in heel Irak. Daarna nam het geweld opnieuw verder af. Voor de eerste keer sinds 2013 is er een significante en bijna constante afname van het geweld over een periode van meer dan een half jaar vast te stellen. ISIS bedient zich nog nauwelijks van gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen door guerrillastrijders met infanteriewapens. Aanvallen waarbij militaire tactieken worden gehanteerd zijn uitzonderlijk. Er vinden nog nauwelijks door ISIS gepleegde zware aanslagen plaats. Naast aanvallen gericht op specifieke doelwitten, waaronder de *Iraqi Security Forces* (ISF), het leger, de politie, en *Popular Mobilization Units* (PMU), vinden er dagelijks kleinschaligere aanslagen plaats. Het blijven nog altijd deze kleinere aanvallen die de meeste burgerslachtoffers maken. Hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is, kan uit de landeninformatie niet worden opgemaakt dat er zich in Bagdad militaire acties afspelen. De landeninformatie in het dossier maakt geen melding van militaire confrontaties in Bagdad. Het komt in Bagdad niet of nauwelijks tot open gevechten en er is geenszins sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen ISIS en het Iraakse leger. ISIS komt, zoals hoger reeds gesteld, in Irak daarenboven meer en meer onder druk te staan en wordt steeds verder teruggedrongen, weg van de hoofdstad Bagdad.

Het offensief dat ISIS sedert 2014 voert in Irak heeft, onder meer in Bagdad, wel geleid tot de mobilisatie van de sjiitische milities. De aanwezigheid van deze milities in Bagdad heeft ervoor gezorgd dat ISIS minder (zware) terroristische aanslagen pleegt. Wel blijkt dat deze milities, samen met criminele bendes en met militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele en doelgerichte vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen om hiervan slachtoffer te worden. Soennieten die afkomstig zijn uit andere regio's van Irak (IDP's) worden daarbij meer gevisieerd. Betogingen, de toegenomen politieke instabiliteit en de sociale onrust hebben een negatieve impact op de veiligheidssituatie in Bagdad. Het is nog niet tot aanslagen tegen betogers gekomen. De betogingen werden wel gewelddadiger door de deelname van nieuwe groepen die al meerdere keren hebben gepoogd de internationale zone te bestormen. Het voormelde geweldspatroom heeft tot gevolg dat er in Bagdad maandelijks doden en slachtoffers te betreuren vallen. Wel blijkt uit de informatie, toegevoegd door verwerende partij, dat het aantal incidenten in Bagdad sinds november 2016 gevoelig is gedaald.

Uit de meest recente ter beschikking zijnde cijfers blijkt dat deze daling zich in de eerste helft van 2017 heeft voortgezet en, behalve een kleine opflakking van het geweld tijdens de ramadan in de maand mei 2017, heeft geleid tot een significante daling van het aantal slachtoffers, tot op een niveau zoals voor het laatst in 2012 gezien.

Niettegenstaande het geweld in Bagdad veel doden en slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Bagdad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin

burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om Bagdad te verlaten.

De provincie Bagdad heeft een oppervlakte van 4.555 vierkante kilometer en telt meer dan 7.000.000 inwoners, waarvan 87% in Bagdad-stad woont en 13% in een landelijke omgeving. De bevolking bestaat volgens de laatste beschikbare cijfers voor 70% uit sjiieten en voor 29% uit soennieten. Het geweld in Bagdad is verspreid over het gehele grondgebied van de provincie en er zijn geen duidelijk veiligere of onveiligere zones binnen Bagdad. Er zijn, met uitzondering van de internationale zone, geen wijken die gevrijwaard blijven van geweld.

De impact van het geweld op het dagelijkse leven van de burgers in Bagdad is gemengd. Enerzijds worden de burgers er wel gehinderd door de aanslagen en mensenrechtenschendingen, worden verplaatsingen in de stad bemoeilijkt door de talrijke controles (die nu wel meer en meer worden afgebouwd) en is de politieke en sociale onrust sinds de zomer van 2015 toegenomen. Anderzijds is het openbare leven in Bagdad, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, niet stilgevallen, blijven de infrastructuur, het verkeer, het bedrijfsleven en de publieke sector er verder functioneren – al zijn er problemen door jarenlang mismanagement en corruptie, door de toestroom van ontheemden uit andere delen van het land en door de talrijke controleposten – en is Bagdad, ondanks de veiligheidsrisico's en de frequente problemen met de infrastructuur, een functionerende grootstad.

Bagdad is, zoals reeds hoger werd opgemerkt, geen belegerde stad. De bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is verzekerd en winkels, markten, restaurants, en cafés, blijven geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in de stad gestegen en hebben veel inwoners het daardoor moeilijker om financieel rond te komen. Het nachtelijke uitgangsverbod dat voorheen meer dan een decennium gold, werd begin 2015 opgeheven en werd sedertdien niet meer opnieuw ingevoerd. De verkeerswegen in Bagdad zijn open en de internationale luchthaven van Bagdad is operationeel. *Checkpoints* worden meer en meer afgebouwd. Hieruit blijkt dat de Iraakse autoriteiten van mening zijn dat de veiligheidssituatie dermate verbeterd is dat deze een opheffing van het nachtelijk uitgaansverbod, alsook de ontmanteling van diverse *checkpoints* toelaat. Indien de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was, kan er immers redelijkerwijs van uitgegaan worden dat zij de bewegingsvrijheid binnen de stad zouden beperken. De frequente stroomonderbrekingen hebben tot protestbetogingen geleid. Deze protesten tegen de falende infrastructuur, tegen de corruptie van de overheidsdiensten en tegen de politiek verantwoordelijken konden ongehinderd doorgaan. Inwoners van Bagdad die het zich kunnen veroorloven, hebben een stroomgenerator aangeschaft om de onderbrekingen te overbruggen.

Er is gezondheidszorg voorhanden, ook al staat deze door een aantal factoren zwaar onder druk, en was er in het najaar van 2015 een uitbraak van cholera, die echter kon worden bedwongen. In 2016 en 2017 was er geen nieuwe uitbraak van cholera.

Verder zijn de scholen en universiteiten in Bagdad geopend, er worden nationale toelatingsproeven georganiseerd. Het schoolbezoek ligt tamelijk hoog (de inschrijvingsgraad in basisscholen ligt tussen 92 en 95% en in de lagere graad van de secundaire school zijn 73 tot 80% van de kinderen ingeschreven) en blijft stabiel sinds 2006. Ook dit vormt een relevant gegeven bij de beoordeling van de vraag of de veiligheidssituatie in Bagdad beantwoordt aan de hoger aangehaalde criteria. Immers, indien de situatie in Bagdad van zulke aard was dat een loutere aanwezigheid in, en dus ook verplaatsing binnen Bagdad een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de vreemdelingenwet met zich mee zou brengen, kan er vanuit worden gegaan dat scholen hun deuren zouden sluiten, minstens dat het schoolbezoek dramatisch zou zijn gedaald, hetgeen *in casu* niet het geval blijkt te zijn.

Er is een cultureel leven: er worden concerten georganiseerd (ook in open lucht), en op 8 en 9 september 2017 werd er een kunst- en boekenbeurs georganiseerd in het Abu Nawas-park aan de Tigris. De voetbalcompetitie in de hoogste klasse wordt ook in stadions in de hoofdstad gespeeld. De Iraakse autoriteiten hebben nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad. Diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de Verenigde Naties, blijven aanwezig in de hoofdstad. Bagdad blijkt ook een groot aantal intern ontheemden (*IDP's*) op te vangen (*“UNHCR Position on Returns to Iraq”*, 16 november 2016 nr. 34) en er blijken sinds het midden van 2015 een toenemend aantal Irakezen terug te keren naar onder andere Bagdad (*Ibid.*, nr. 40).

UNHCR vermeldt nergens dat Irakezen die afkomstig zijn uit Bagdad niet naar Bagdad kunnen worden teruggestuurd. Het standpunt van UNHCR van 14 november 2016 is bijgevolg een duidelijke aanwijzing dat de situatie in Bagdad niet valt onder de toepassing van artikel 48/4, § 2, c), van de vreemdelingenwet.

Gelet op het geheel van de voormelde elementen, dient te worden besloten dat, hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus (cf. het document “*Asielstatistieken 2016*” waaruit blijkt dat het CGVS internationale bescherming verleent aan een groot aantal Iraakse asielzoekers), er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoekers louter door hun aanwezigheid aldaar een reëel risico zouden lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon, zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c), van de vreemdelingenwet.

Dat zich in Bagdad nog terreuraanslagen en andere geweldfeiten voordoen en dat daarbij (burger)slachtoffers vallen, wordt in het voorgaande bovendien niet betwist en terdege in rekening gebracht. Dit kan echter niet volstaan bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in het licht van artikel 48/4, § 2, c), van de vreemdelingenwet. In deze dient nogmaals te worden herhaald dat er daarnaast nog diverse andere, objectieve elementen dienen te worden meegenomen bij deze beoordeling en dat dit hoger ook geschiedde. Het betoog dienaangaande in het verzoekschrift is niet van die aard dat het afbreuk kan doen aan het voorgaande.

Er dient ook rekening te worden gehouden met het gestelde in het arrest “*Elgafaji*” waar het HvJ de situatie onderscheidt waarbij rekening wordt gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker en waarbij het HvJ heeft gepreciseerd dat “*hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming*” (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, nr. C-465/07, § 28). Dit is een situatie waar er willekeurig geweld bestaat - dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviseerd - maar waar de mate van het geweld niet dermate hoog is dat elke burger louter door zijn aanwezigheid in het betrokken land of het betrokken gebied een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Het HvJ heeft geoordeeld dat in zulke situatie rekening moet worden gehouden met de eventuele persoonlijke omstandigheden van de verzoeker die in zijn hoofd het risico, verbonden aan het willekeurig geweld, verhogen.

De persoonlijke omstandigheden van de verzoekers in de zin van artikel 48/4, § 2, c) zijn dus omstandigheden die tot gevolg hebben dat zij, in vergelijking met andere personen, een verhoogd risico lopen om slachtoffer te worden van willekeurig geweld, een verhoogd risico lopen om door willekeurig geweld te worden geraakt of een verhoogd risico lopen op een ernstige bedreiging van het leven of persoon als gevolg van het willekeurig geweld in het kader van het gewapend conflict, en dit zelfs wanneer het geweld hen niet meer dan andere personen specifiek viseert.

Verzoekers tonen geen persoonlijke omstandigheden aan die maken dat zij, in vergelijking met de rest van de bevolking in Bagdad, een verhoogd risico lopen op een ernstige bedreiging van het leven of persoon als gevolg van het willekeurig geweld in het kader van het gewapend conflict.

Verzoekers tonen gelet op het voormelde niet aan dat in hun hoofd zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar hun land en regio van herkomst een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de vreemdelingenwet.

Waar verzoekers vragen om, in ondergeschikte orde, de bestreden beslissingen te vernietigen teneinde verder onderzoek te voeren, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen, vermeld in artikel 39/2, §1, 2°, van de vreemdelingenwet. Verzoekers tonen niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissingen die door de Raad niet kan worden hersteld, noch tonen zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming

zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

3. Kosten

Daar de verzoekers na het indienen van hun verzoekschrift alsnog de nodige stukken hebben bijgebracht om hen het voordeel van de kosteloze rechtspleging te kunnen toekennen, dient het onverschuldigd gekweten rolrecht ten belope van 372 euro te worden terugbetaald

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 3

Het door de verzoekende partijen onverschuldigd gekweten rolrecht ten belope van 372 euro dient te worden terugbetaald.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig augustus tweeduizend achttien door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. VERHAERT